

The Zoroastrian Journal

SPRING 2016 , 3754 ZOROASTRIAN CALENDAR

Good Thoughts

Good Deeds

Good Words

CALIFORNIA ZOROASTRIAN CENTER
Issue 27

Topics:

Religions, Culture, Social, Science, History, News...

Senior Editors:

Mobed Bahram Deboo
Shahrooz Ash
Nasrin Oribeheshti
Mehrdad Mondehari

Authors/Writers

Dr. Niaz Kasravi
Mobed Behram Deboo
Roshan McArhtur
Dr. Ali Jafarey
Shahrooz & Lori George Ash

Director and Publisher:

California Zoroastrian Center (CZC) A Non-Profit
Organization

Graphic, Design and Layout:

Mehran Felfeli

Printed by:

LA WEB PRESS

Email: info@czcjournal.org

Tel: (714) -893-4737

Fax: (714) - 894- 9577

www.czcjournal.org

California Zoroastrian Center

8952 Hazard Ave. Westminster, CA 92683

Email: info@czcjournal.org

Tel: (714) -893-4737

Fax: (714) - 894- 9577

www.czcjournal.org

Mazda [Wisdom]; is the Zarathustrian Deity or God.

Asho Zarathushtra Spitaman in the Gathas states that he is: Mantra/thought-provoker, Zotar/invoker and Ratu/teacher. Zarathustrians believe in Good Thoughts, Good Words, and Good Deeds.

The Zarathushtrian sacred text is called the Avesta. The five Gathas in the Avesta are the very divinely inspired words of, Asho Zarathushtra Spitaman; the holiest of the holies. The Zarathushtrian vision is the first scientific view in terms of; ethics, metaphysics and epistemology, dating back somewhere between 4 to 8 thousand years. According to Zarathushtra there is only one deity, Mazda/Wisdom worthy of: worship, praise and celebration. True Zoroastrians follow the path of Asha (righteousness), one should choose to the right thing because it is right. Our belief teaches us to respect these four elements: Water, Fire, Air and Earth because they sustain human life. Zarathushtra says that the divine is present within each one of us and in all things. This divine flame should not be contaminated, but sustained by good thoughts, good words and good deeds. In the Avestan text Yasna 17.11, Zarathushtra expresses his beautiful thought by speaking of the fire in all things, the fire within each one of us. If the divine is present in all of us, then one must accept that Humans are divine, sacred and holy. In fact all beings with life are a divine. Zarathushtra is the first person to advocate freedom of choice; this is why Zarathushtra is known to be the father of free will.

“Zoroastrianism has been identified as one of the key early events in the development of philosophy.”

Blackburn, Simon (1994). The Oxford Dictionary of Philosophy. Oxford: Oxford University Press.

Editor's note

By: Lori George Ash

My Observations of the Persian-American Zoroastrians

I love the way these people welcome me. It makes me feel so beloved and accepted. With every encounter my children and I are greeted with kisses, open arms and smiling eyes. We are petted and held. We are encouraged and complimented. These are people that have struggled to be accepted here and in their mother country, yet they bare no grudge nor harbor any ill will. Their attitudes are unguarded. Their minds are accessible. They judge not. They are quick to laugh and slow to anger. They are passionate breed of beautiful people.

I also admire the way the children are treated. The adolescents are made to feel so special and are treated with such importance. The adults feed them a steady diet of reassurance and praise. The Zoroastrian youth are always made a priority in: thoughts, words and deeds. Tolerance and security are steadily given to them. Bad behavior is ignored until it ceases and good behavior is praised and exalted. These are children that are gently raised, massively adored and are shielded from all forms of negativity. Family is made a priority by all members of this society regardless of marital status or age of the individual. It seems that there is an unspoken rule that everyone follows that prioritizes the importance of the children, elderly and family unit.

The chivalry and gallantry that are displayed by the men is unprecedented. I am always treated with the utmost respect and unbiased. The men have superior manners and I have never to open a door for myself or go last in line or carry a heavy parcel. Yet it is all handled so pleasantly and without any disrespect; this is admirable. This makes me feel comfortable and secure.

Lastly and my favorite are the women. They are soft, feminine, and gracious. They are certainly the center of everything. Whomever thinks that this culture is male dominated does not understand the true essence of the culture. I say that it is the complete opposite. The females are very involved with their men and children. As matriarchs, they are highly respected and revered amongst the community and especially their families. They carry themselves as queens and seem so supportive of each other. True sisterhood exists in this culture. The women stand together and sustain each other. Pettiness and rivalry are nonexistent. Another interesting thing about this breed is; that all that is wholesome and good is heavily promoted amongst them. Education and learning is encouraged, admired and promoted. Being educated brings more admiration from the community than being wealthy. These people are correctly named as wisdom lovers. Charity is never ignored; on the contrary, I personally have never seen a more generous group of individuals. They are not only generous with their money but are generous with their acts and deeds.

I have never had a bad experience at the CZC and when my eyes alight on the building a sense of wellbeing and security floods my body. I feel like I have come home; home to the people that I admire and love most, home to the timeless and true message of Zarathushtra Spitama. Home to the place where goodwill still exists.

California Zoroastrian Center

Zoroastrian Journal

Chase Bank

Acc # 421,334675,6

HAPPY
NOWRUZ

Cover Story

- The historical origin of Nowruz by Jamshid, who is mentioned in Gathas ... PG 4

News

- Zarathushtis of Los Angeles break ground for their new Atash Kadeh ... PG 5
- Lebanon's Zoroastrians want a civil state ... PG 6
- The book review of: "moments which haven't been in the nature of time" ... PG 7

Gatha

- The historical origin of Nowruz by Jamshid, who is mentioned in Gathas (Continued) ... PG 8

Humanity

- Meeting the promise of fairness and justice for our children ... PG 9

Culture & History

- We're Zoroastrians first: a Pakistani perspective ... PG 10

General

- From candy to juleps, Persians left imprint on many edible delights ...PG 11
- Chicago hosts the 2016 Z Games ... PG 12
- The history of Zoroastrians after Arab invasion; alien in their homeland ...PG13

Cover Story

THE HISTORICAL ORIGIN OF NOWRUZ BY JAMSHID, WHO IS MENTIONED IN GATHAS

BY MOBED BEHRAM S. DEBOO, SENIOR EDITOR

Jamshedi Nowru or Navroj is traced way back to King Jamshid of the Paradhata or Peshdadian Dynasty. This dynasty was started by the first king Haoshyangha, which means intellect or wisdom. Later, his name was changed to Hoshang, which is still used by Parsis, and Hooshang by Iranians. This was the beginning of Aryan civilization as it established a society with rules and laws, farming and metal tooling.

The word Jamshid is derived from Yama Khshaeta--- Jama shaeta--- Jam shed---Jamshed still used in India. Later it turned into the Jamshid used in Iran. That's why Parsis say Jamshedi Navroj.

Yama khashaeta is known in the Avesta. He is also known as Yama in the Vedas, the god of the dead who takes away souls. In the Avesta, this analogy is not found. His mythology is found in

Buddhism, Javanese and Finno-Ugrian cultures.

Jamshid's family

Jamshid's father was VIVAHVANT. In the Vedas, he is known as Vivasat, which means shining one. Thus there is a correlation with the Hindus of India who also considered themselves Aryans and the country as Arya Vata. In the Avesta, it is Arya Vaeja. Some Saka Iranian tribes also moved to India. They were constantly attacking the Persian Empire.

Jamshid's accomplishments

It will take too much time to describe all his accomplishments. However, I will mention a few for our purposes. Firstly, he divided his people into four classes:

1. Priests to offer prayers to the divinities
2. Warriors to protect the people
3. Farmers
4. Artisans for arts, metallurgy, woodworking, etc.

Jamshid also built houses, palaces and castles. He taught cleanliness by building hammams (baths). So the hammam is an old tradition of Iranians. He believed in the dignity of labor through which the world flourishes.

He said, "Laziness maketh freemen slaves." Yet, the artisans were not slaves while other cultures believed in slavery. He made rose water

and perfumes from herbs, and he is credited with making wine. There is a myth that Jamshid had a magical cup with seven rings, filled with the elixir of immortality, that allowed him to see the universe.

Jamshid and poets

Nizami, Rumi, Saadi, Hafez and other Sufi poets talk about Jam-e-Jam, the cup of Jamshid. Such a form of mysticism gave rise to later Sufism first found in Indo-Iranian thought. It is believed that Sroasha divinely inspired Jamshid to put on the sacred garment (Sedreh) and to tie the belt of kustiko (Koshti) to ward off evils.

It is believed that God brought Jamshid the star-studded

both 15 years of age. (Ref: Y. 9.45.)

Where did the Aryans live?

This is a highly debatable subject, depending upon which scholar is talking. However, we have a general description in Vandidad. Ten months of winter and two months of summer. Pretty cold. You bet. Since the population was increasing, he moves towards the Sun three times. God warns him that a severely cold winter is coming, and he urges him to get ready.

Jamshid builds VARA

This story is similar to the story of Noah. In the Noah story, it is

describes in detail but for our discussion, we will cut it short.

Celebration of Nowruz

When the Ice Age was over, it was the spring of New Hope and new generation. Jamshid celebrated this as a new beginning and thanked God for helping him in saving His creation. Thus, he founded the festival of Nowruz. There were many ages of cold and heat. The last Glacier age ended around 12,500 years ago in the Northern Hemisphere. There is much scientific data of the Glacier ages. The last one started around 110,000 years ago and ended 12,500 years ago, plus or minus a few thousand.

The Earth has been in an ice House Climate for the Last 30 million years. When the Earth is in its Ice House climate mode, there is ice at the poles. The polar ice sheet expands and contracts because of variations in the Earth's orbit (Milankovitch cycles). The last expansion of the polar ice sheets took place about 18,000 years ago.

Belt of Orion – Wikipedia

girdle, the belt of Orion leading the Pleiades (see the picture, above). It is believed that during his reign, animals and men did not die, plants did not wither, and waters were plentiful. There was no old age or death; father and son moved around as if they were

the flood. In this story, it is the Ice Age that was coming. To protect creation, God advises Jamshid to collect the best seeds of every kind of plant, tree, fruit, animal and human being. He builds an enclosure to preserve them until the Ice Age is over. The myth

(Continued on page 8)

News

ZARATHUSHTIS OF LOS ANGELES BREAK GROUND FOR THEIR NEW ATASH KADEH

The Zarathushtis of Los Angeles have broken ground on their Atash Kadeh in Orange County. This is truly a momentous occasion and a continuation of the trend of Zoroastrianism spreading and finding permanency and a home in the diaspora, especially in North America.

Our good friend Tehmi Damania, President of the Zoroastrian Association of California (ZAC) writes in, via the FEZANA website.

prayer paraphernalia for the Jashan to be performed.

Chairs were strategically placed under the shade of a huge tree for members to sit close by and enjoy the prayers recited by our revered Mobeds Zarrir Bhandara, Zerkxis Bhandara, Jehangir Dastur and Arda-e-Viraf inocherhomjee.

Arrangements were made in the premises of the Center for the special invitees and seniors who would prefer to sit inside the Hong Kong Room and view the ceremony with the comfort of hearing it

Sadro, Topi, sukhad, lobaan, rice, kumkum, Zarhost silver coin, a Farohar, seven types of ores, sagan ni sopari, kharak, harad, badam and saaker. This was topped with a full list of the names of all our members. Next to the box in a silver "ses" was placed a coconut with large kumkum teeli, a pomegranate cut into pieces, and a big bowl of rose petals sprinkled with rose water, with a bag of rice to be used by all for offering into the ground. When the Jashan was over, all the mobeds and the members of the ZAC executive

forward and put the box inside the ground, which was accompanied by cheers and clapping by all the members present. The special invitees were then escorted out to put the first shovels of earth into the ground. Everyone present – young and old – had a chance to pick up a shovel full of earth and place it into the ground and fill it up completely.

Although we were in the midst of hot summer days, the weather was fairly cloudy with a constant breeze, as though Ahura Mazda was

Thank you all for gracing this wonderful occasion and a BIG thank you to everyone who made an extra effort to get all the ravo sev, malido, mevo fruit, etc, to help us make this function a grand success!

Yasna 30 - Verse 1:
Now, to those eager for truth and wise persons I shall speak about the two phenomenon (1) and shall explain the way of praying Mazda Ahura and praising Vohuman, the good thoughts. I shall explain the sacred lore of Asha, the truth, as well, so that ye may attain perfection and thereby realize the light of truth and enjoy the blessing of paradise.

Finally, the big day arrived for the ground breaking ceremony for our Atash Kadeh! On October 18, 2015, the member arrived on the grounds of the center which was decorated with a beautiful toran on a huge canopy and set with the

relayed on the speakers. The Center too was decorated with auspicious "chalk and toran" everywhere. There was an air of "Khushaali na Sagan" all around. The prayers started promptly at 11:30am, and everyone was engrossed in the powerful mathravani that filled the air. Next to the canopy where the Jashan was in progress, there were two chairs which were set up for the actual ground breaking ceremony. On these chairs were set a box decorated With "Kumkumteeli" and tied with a huge red bow. This box contained items of the Zoroastrian religion, including a Khordeh Avesta, Kusti,

committee and past presidents who were present for the ceremony (Noshir Jesung, Khushroo Lakdawalla, Darayus Mistry and Vira Santoke) came towards the ground where the earth was dug out. To the chanting of 21 yatha and 12 ashem vohu by all present, everyone showered the rose petals with the rice into the ground. The sound of the mathravani that filled the air at that time was truly magical! Lastly, the pomegranate seeds and pieces were offered in and Darius Mistry then broke the coconut and sprinkled the water in the ground. Mobed Arda-e-Viraf was requested to come

blessing the project and everyone who took part in it. There was lot of mevo, malido, fruit, sev and ravo to be had by all which was later followed by a delicious sagan nu dhan daar patiyo and topped with Xerxes Commissariat's famous mango kulfi which was appreciated by one and all. Our Zarhosti architect Sohrab Charna and contractor Feridoun Goshtasbi were also present for the occasion, and the contract for the project was signed that day at the Center. It was once again proved that when we all put our efforts together we are sure to succeed.

LEBANON'S ZOROASTRIANS WANT A CIVIL STATE

BY: MOHAMED CHEBARO

In Lebanon, diversity is not limited to customs, traditions and the sharing of power. It exceeds the 18 constitutionally-recognized sects, which have shared governance of the country, and even taken equal part in internecine conflict. Despite this, while the known 'other' remains a concern for some, the unknown 'other' is the focus of myths and legends, and even social exclusion.

Lebanon's remaining Jewish community is not the only minority trying to reaffirm its presence, secure its rights and win recognition as being Lebanese. There is more than one minority in the 10,450-square-kilometer country that makes defining its identity or the dominance of one sect over the others impossible. Despite this, mutual acceptance is still a long way off for the conflicting sects.

Some people may think the idea of meeting a Magian or Zoroastrian in the streets of Beirut is a fanciful notion. They may find the idea fanciful because they think the religion has become extinct. Others, while they know the religion exists in other countries, don't realize it exists in Lebanon. Zoroastrianism is,

however, practiced in Lebanon, and by Lebanese nationals who arrived over 200 years ago — before the formation of Greater Lebanon — not refugees or recent arrivals.

In general, the most infuriating thing for Lebanon's Zoroastrian community is their portrayal as fire worshippers. One of them told me that although Lebanese citizens of all sects might be prepared to accept the country's three familiar religious denominations, accepting coexistence with a

Majusi or Sikhi remains an unacceptable shock. Lebanon's Zoroastrians live in all the country's sectarian 'cantons', side by side with Shiites, Sunnis and Christians. One Zoroastrian told me that problems between other confessions have made the way society sees his sect a major concern — due to prevalent sectarian tensions the Arabic word for Zoroastrian has become a pejorative Sunnis use to deride Shiites without knowing the real meaning. "I'm a Majusi," he laughs.

According to Interior Ministry statistics, around

30 Zoroastrians are registered to vote. This figure is close to representative, as the total number of Zoroastrians in Lebanon is just over 100, 60 of whom still practice their faith. The rest have integrated into their local communities and changed religion. Even so, this latter group still retains some customs and traditions, like celebrating the Persian New Year.

Lebanon's Zoroastrians have lived a life of secrecy. They came to Lebanon

diversity. The use of names from the areas where they live is clear evidence of a persistent fear that they will be exposed. This fear seems justified "in view of sectarian tensions, and the myths and legends" surrounding the sect, one member told me. "Especially as some people in Lebanon still believe we are devil-worshippers."

Fear has driven Lebanon's Zoroastrians to practice their rituals behind closed doors. They try as much as possible to keep the religion alive, and despite the difficulties posed by secrecy and small numbers, since they came to Lebanon they have continued to practice, both as individuals and communally.

They have decided to forgo certain rituals voluntarily. This choice was made because the rituals in question were difficult to practice in Lebanon. The move also prevented attention being drawn to the sect in a way that would have threatened the safety of its members. These rituals included the sect's funeral traditions, which stipulate that the human body cannot be mixed with fire, water, air or soil. Bodies are hung on tall towers to be eaten by birds of prey. As this is not possible in Lebanon, Zoroastrian funerals follow the local tradition of burial.

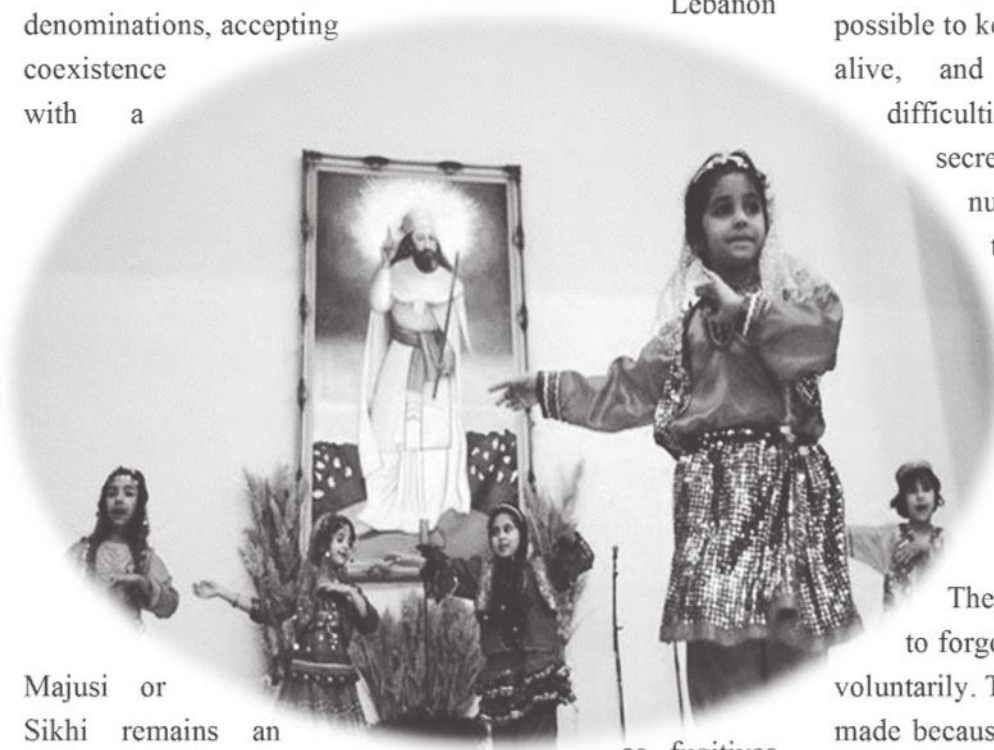
But why the secrecy? Why are Zoroastrians afraid to live out in the open like

other sects? "Lebanese people hardly manage to accept the known 'other', let alone the 'other' who is surrounded by myths and fictitious stories that have absolutely no relation to the truth," one member of the sect said.

Lebanon's Zoroastrians see themselves as Lebanese citizens. They seem more attached to the idea of a secular state than others. They are not interested in proposals of separation. They realize that in view of their number, only a secular civil state can preserve their continued existence in Lebanon, by giving them the same rights and obligations as other citizens — a truism Lebanese Zoroastrians came to understand before many others who are still prisoners of the axes of regional power, minority concerns and holders of excess military or numerical force.

When Zoroastrians discuss their religion with someone, they try to emphasize that they are not a myth but a religion like any other — people who believe in humanity and believe, like other monotheistic religions, in one god.

I was told, "Ahura Mazda in our language is Allah in Arabic. We also say: 'My lord Ahura Mazda, verily I do realize that you alone are God and that you are the one and only,' just like Muslims say: 'there is not god but God.'" Islam and Zoroastrianism have more than monotheism in common; like Muslims, Zoroastrians pray five times a day. They also perform

ritual ablution and go on pilgrimages.

Whenever you talk to a Zoroastrian in Lebanon, they repeatedly tell you that they are Lebanese. Today their greatest ambition is to stop their name being used as a pejorative and to live in safety, whether secretly or openly. Their dreams, however, seem remote in a state that claims to be democratic and to protect diversity. All they want is equality and a civil system that protects them in their own country, so that they won't be forced to leave just because they are "Majus" or some unfamiliar "other". Many Lebanese, though, seem content to treat the religion with suspicion, and won't even go to the trouble of familiarizing themselves with it or the beliefs of its practitioners.

THE BOOK REVIEW OF: "MOMENTS WHICH HAVEN'T BEEN IN THE NATURE OF TIME"

BY: "KIANDOKHT NOORAFROUZ"

A new novel from my auntie" Kiandokht Noorafrouz" "lahzehayi ke az Jense saat naboodand" or "moments which haven't been in the nature of time" is published recently in Iran by" Peykan publication institution " and I received this little treasure to read couple days ago .This is her forth novel after her couple primary translations.

This novel also has been already translated by a Persian translator to English and needs an bilingual professional editor interested in editing the existing English transcript. Editor also will receive the share of the benefit if the book is sold in USA per author promise . I decided to write a review about this novel just to have a small role helping the voice of this precious book heard the way it deserves

This book is part of Kiandokht's autobiography which she started with the book "Koocheyi por az aftab" or "The alley full of sunshine" more than 10 years ago which had mostly narrative theme about her childhood and youth events and "Zani ke salhaye

omrash Ra kham kham khord "or "The woman who ate up her whole life uncooked " in very symbolic way hidden behind the female personality of novel.

The big difference of this recent book with her older ones to me includes that author's personality is not mysterious any more in recent novel and no more symbolic characters are substituting real ones. We can clearly recognize and see mature "Kiandokht" in her eighties struggling with her health issues and cultural and traditional barriers stopping dreams of her life to come through and love is the strong drive helping her win that unprepared battle. On the other hand, the book could potentially introduce deeper layers of contemporary Iranian society, clearly and realistically to the audiences; even the ones living culturally and geographically miles away from Iran, through the simple ,honest life story.

We sadly see how" Kian" gets stopped physically by a debilitating car accident in the middle of her golden, dreamlike retirement life full of trips and excitements . She has already accomplished a lot in her educational, familial and vocational life in her younger and middle age decades which part of them has been mentioned in her previous publications.

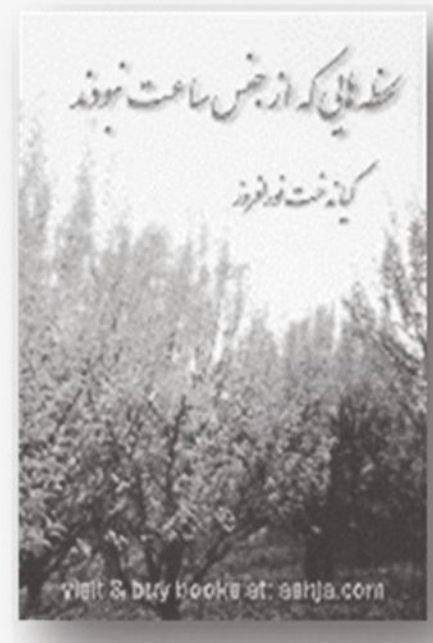
Book demonstrates how having dreams and not-giving up attitude can move

you forward .That was personally the main take home message for me as I have always known my auntie's character as perfect role model of these characteristics.

Although it looks like the subject is focused on process of building a small farm inside an unknown rural area in Northwest of Iran but the challenges and simple

limitations and restrictions knowing her feministic views are mostly not accredited and respected by the society's un-written rules, for "Kian" , building a small personal garden seems even harder than building a castle on the moon.

The book proves that every personal dream is unique and valuable to follow for dreamer , since we all

narrative language and author's pure emotional affects makes the reader follow it to the end.

Audience takes every step hand to hand with the senior lady who decided to live the rest of her life different than majority of elderly females of her society, cries with her during struggle with every obstacles , celebrates every little success accomplished and smiles when she finally pass all barriers and achieves what she dreamed.

As a woman that spent most of her life in western countries but chosen to live in home country alone despite all of

only have the opportunity to live once and no more . As" Paulo Coelho" author of

"Alchemist" said: when you dream for something with the strong willingness , whole universe will come together to make it happen"

Azar Noorafrouz ,

For my dear auntie and all lovers specially women,

Feb 2016

Gatha

(Continued from page 4)

Conclusion

Many scholars, including the Vedic scholar Late Tilak of India, have concluded that the land of the Aryans might have been around the Arctic area and that migration to Central Asia took place.

We still have many countries in Central Asia and people once there were Zoroastrians. So the

depicting the messengers from different nations bringing gifts for the Great King at the Takhte Jamshid In Persepolis—Parsa Shahr, meaning city of Persians.

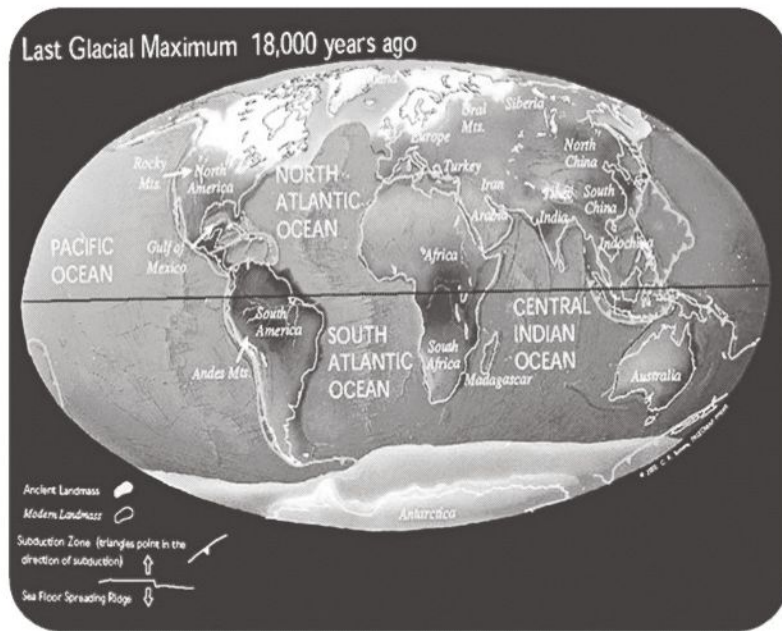
The end of Jamshid

Jamshid told people that he was the maker of the world. Because of his arrogance and hubris, the divine glory Khvarena flew away from

– ahmâkêng¹⁰ gâush¹¹ bagâ¹² hvâremnô¹³ Aêshâmchît^{14,15} â¹⁶ hmî¹⁷ – thwahmî¹⁸ mazdâ¹⁹ vîchithôî²⁰ aipî²¹. Surely⁶, Yima,⁵ son of Vivangh³ has been heard⁴ of (committing) these¹ offences² Who⁷ desiring to please⁹ us¹⁰ mortals⁸, glorified¹³ (himself) as a god¹² of the world.¹¹ ('Who desiring to satisfy men gave our people flesh

a fate will not befall on him as he is truthful and righteous. Because of the fall of Yama, the world lost having a long life and a state of joyful living called Paradise (derived from the Avesta word, Pairidaeza).

Yama was worshipped in a few countries and today still by the Kalash people in the Chitral area of northwest Pakistan. A

festival of Nowruz could be 12,000 to 9,000 years old. Hopefully, some day our young scientists will throw more light on this subject. It is believed that lords of the land brought gifts for Jamshid on Nowruz, and the same custom was carried out during the akhmaneshian times. We have proof of the stairs

him, and he fell down, causing death and suffering. Zahak killed him and became the most oppressive ruler of Iran.

Zarathushtra mentions Yama in Gatha, Yasna 32.8:

Aêshâm1 aênanghâm² – vîvanghushô³ srâvî⁴ ýimaschît^{5,6} Ýê⁷ masyêng⁸ hikhshnushô⁹

of the ox to eat' is Translated by Bartholomew, Mills, Duchesne- Guillemin and others.) Indeed¹⁵, I am¹⁷ away¹⁶ from these¹⁴ (offences) per se your¹⁸ final²¹ discernment²⁰, O Mazda.¹⁹

Zarathushtra further reiterates Mazda that such

genetic study has disproved that they were descendants of the Greek.

Many were forcibly converted to Islam. Only 3,000 are left. In Indic Vedic, he became the king of the dead, and many mythical stories have been reported in both cultures. The lesson is, no one is bigger than his/her Creator.

Humanity

MEETING THE PROMISE OF FAIRNESS AND JUSTICE FOR OUR CHILDREN

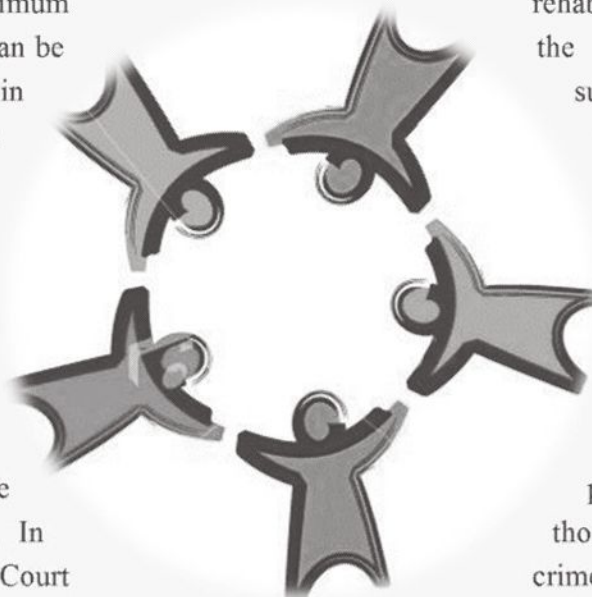
BY DR. NIAZ KASRAVI

The American juvenile justice system was founded over a century ago on the basic (and correct) premise that children are different from adults and that dealing with crimes committed by them requires a different set of tools. Yet it seems that over time, the system has morphed into something never intended: one that actually punishes children more harshly than it would adults in similar situations. Consider, for example, the fact that 95 percent of youth tried in adult courts have committed nonviolent offenses.

In the 1980s, America, swept up in political scare tactics, began a three-decade long journey of “tough on crime” policies. Fueled by the fear and anger instigated by the media and political figures, the country began to rely heavily on incarceration and severe punishment as the answer to almost all social ills. Combined with the hysteria created by a group of academics, warning of the coming of a generation of “super predators” – children who were brutal, imemorseless, who would “pack guns

instead of lunches” – these tactics led to states across the country abandoning the initial juvenile justice model and turning to harsher and harsher punishments for kids. Many states lowered the age at which children could be tried as adults, as well as taking away judicial discretion and implementing laws that made it mandatory to transfer youth who committed a wide range of crimes from juvenile court to adult court. In many states, there is no minimum age at which a child can be considered an adult in the eyes of the law. In time, the fallacy of the “super predator” theory became obvious and the idea was repudiated by those who originally conceived of it, and the tide began to turn. In 2005, the Supreme Court outlawed the penalty of death for those who committed their crimes under the age of 18, ruling that such punishment violated the Constitution’s guaranteed protection against “cruel and unusual punishment”. Many states have passed laws to limit the prosecution or housing of youth as adults. Based on brain science showing the adolescent brain is not fully developed to support completely rational, independent and mature decision-making, the Court in 2012 outlawed the sentence of life without the

possibility of parole for juveniles. However, the collateral consequences of decades of treating youth as adults still haunt us. Each year, more than 250,000 children in the United States are tried, prosecuted or incarcerated as adults – and these youth are disproportionately youth of color. But as Advocacy 101 teaches us, each challenge presents an opportunity for change, and we stand at a very opportune moment. In

recent years, many who in the past argued for being “tough on crime” have changed their tune and are calling for reform of the entire system of justice in America. Much of this change in perspective has to do with the fact that it no longer makes fiscal sense to lock up so many people for such lengthy periods. But whatever the cause, today there is an opportunity to advance on all fronts of criminal justice and youth justice reform. And there are some great examples of timely advocacy on this issue.

In the last two years for example, California has passed two laws that recognize the distinction between youth and adults when it comes to criminal culpability. Propelled by research showing brain development for youth and young adults, legislators and advocates in 2013 passed SB 260, giving those who committed their crimes under the age of 18 a chance at early parole by demonstrating remorse and rehabilitation. Building on the momentum and supported by data that the brain continues to develop well into early adulthood, advocates in 2015 expanded their victory and helped pass SB 261, extending the provisions of SB 260 to those who committed their crime before the age of 23. Taken together, these two bills could greatly impact the future of nearly 17,000 people who were sentenced to lengthy terms for crimes they committed before turning 23.

These victories are huge steps forward not only for the statewide impact they can have but also for offering advocates from across the country models for change. For ten years, the National Juvenile Justice Network (NJJN) has helped leverage local and state reforms by ensuring a space for experts and advocates

nationwide to connect, learn from and support one another. Given the many victories in ensuring the treatment of “kids as kids” in the last decade, along with current attention being paid to America’s broken system of justice, it is more important than ever to make sure our efforts continue. Whether you are an expert, an advocate, a volunteer or a donor, there is a vital role you can play to ensure the protection and support of all of our children. To learn more about and to support this movement, please visit the NJJN website.

America has a window of time in which leaders from all sides of the political isle are paying close attention to this issue. We should take advantage of this opportunity but we must also be honest in our advocacy and build a youth justice system that not only recognizes the special needs of children but also deals with the racial biases that exist at every step along the way. Only then can we have a system that is truly fair. This is our chance to help this country meet the promise of justice and equality upon which it was founded. Originally published on the National Juvenile Justice Network (NJJN) Blog at: <http://www.njjn.org/article/a-moral-obligation-to-meet-the-promise-of-fairness-and-justice-for-our-children>

Culture and History

WE'RE ZOROASTRIANS FIRST: A PAKISTANI PERSPECTIVE

BY: DILAIRA DUBASH

the illustrious Zoroastrian community, but she was first identified as a Parsi. Have you ever come across an article on a celebrated Pakistani Muslim or for that matter even a Christian or Hindu whose sect or denomination took centre-stage as their religious identity? Nergis Mavalvala is

those who survived were forced into slavery or converted. To escape persecution, many Zoroastrians fled Persia for the safety of the Indian subcontinent and that's where the chapter on Parsis begins: the Zoroastrians of Persia who settled in India became known

'Parsiism' is as good as Indian-occupied Kashmir becoming a part of Pakistan. Although it is true that during the process of assimilation, Indian Zoroastrians adopted many of the traits of the dominant culture, such as wearing a sari and making a rangoli to mark a festive occasion, they

traditions we adopted in India and we also pay tribute to our Persian heritage. Many of us are proud Parsis, but all of us are zealous Zoroastrians. Today, Zoroastrians are scattered across the globe. We are perhaps the world's smallest stateless religious minority and face imminent extinction, yet we have left

Often, during first-time meetings with non-Zoroastrians, when I identify myself as a 'Zoroastrian', I get a puzzled look in response. When I say 'Parsi', they ease up and smile and promptly quote a list of friends expecting me to know them or be somehow related to them.

The impression everyone is under is that 'everyone knows everyone in the community' because we are so few in number and live in tightly-knit communities. As a result, for instant acknowledgement from the world, many of us have come to use the words interchangeably, which has not only further encouraged this misunderstanding but will eventually make the world forget who we truly are. A recent example is the identification of one of our brightest young minds, Nergis Mavalvala, in local publications. The scientist who was part of a team responsible for the recent detection of gravitational waves belongs to

indeed a Parsi, but we all fall under the larger umbrella of Zoroastrians. To get to the root of the problem, let me now indulge you in a history lesson. Zoroastrianism is the ancient religion of Persia or modern-day Iran and adherents of the faith are called Zoroastrians. After the Arab invasion of the country in 630 AD, a vast majority were massacred and

as Parsis. It really irks me when I read entries such as 'Parsiism' or 'Parseeism' in the online Encyclopaedia Britannica, which describes it as how the religion came to be known in India. Indian Zoroastrians (Parsis), and those who later migrated from India to other countries, might identify themselves as Parsis, but if you ask them about their faith, the chance of them saying

still recite the same prayers and bow down before the same God.

At the World Zoroastrian Congress, which is held almost every year, Zoroastrians from across the globe gather under a single roof and participate in discussions to extend knowledge about one of the world's oldest monotheistic religions. We celebrate the

an indelible mark upon this planet. Since our endless contributions to society will be the only legacy we leave behind, all I ask is when the world fondly remembers the likes of Nergis Mavalvala for being part of important breakthroughs and advancements, we would like to be celebrated as Zoroastrians. If every Zoroastrian is first identified as a Parsi, Google will deceive entire generations long after us into believing that 'Parsiism' was actually a religion.

Source: The Express Tribune, Pakistan

General

FROM CANDY TO JULEPS, PERSIANS LEFT IMPRINT ON MANY EDIBLE DELIGHTS

BY: NINA MARTYRIS

With the historic nuclear deal finally taking effect, a sanctions-free Iran can now get back to doing what it has excelled at for centuries: trade.

Because of Iran's strategic position on the Silk Road, that ancient highway that snaked from China to Europe, the caravans of tea, spice and silk passing through it also carried a weightless but imperishable cargo to foreign shores: Persian culture.

In the past decade, the rhetoric around Iran has been so dominated by the enrichment of uranium that it has all but eclipsed the numerous ways in which Persia — the name Iran was known by before 1935 — has enriched the world and been enriched by it.

There's no better evidence of this than the imprimatur of Persian on the nomenclature of food. Not just food with an obviously Eastern pedigree, like saffron, naan, tandoori chicken, samosa, kebab and pilaf, but everyday, Western-sounding food names such as

lemon, tamarind, pistachio and jujube — all names with Persian roots.

Fascinating though these etymologies are, they lie buried deep inside dictionaries. One woman who has worked hard to unearth them is the chef and cookbook writer Najmieh Batmanglij, known as the Julia Child of Persian cooking.

"The reason I wrote five cookbooks over the past 35 years was to bring about awareness among Americans and make second-generation Iranian-Americans proud of their ancient heritage," Batmanglij tells us. She grew up in Tehran but has lived in Washington for the past three decades. "The Persian kings had royal kitchens with butlers, sommeliers and pastry chefs," she says. "Iran was the first home of many commonly used herbs, from basil to cilantro, and to scores of familiar preparations, including sweet and sour sauces and almond pastries. We know that quinces, pomegranates, almonds, fenugreek (despite its name), cumin, coriander and mustard seeds went from Iran to the West.

I want to tell my readers you know more about Persian food than you might think."

Batmanglij's assertion is validated by this quick question: How are Halloween, Popeye and the

Kentucky Derby connected to Iran?

The short answer is that "candy" is derived from the Persian qand, meaning sugar cube. The Sailor Man's muscle-enhancing biofuel, spinach, is from the Persian aspanakh. And as for the Kentucky Derby, can one even imagine it without mint julep? And thereby hangs a rosy tale. "Julep is a classic example," says Arthur Dudley, a researcher in Asian and Middle Eastern studies at Cambridge University.

"It started as Persian gul-āb (rose water), then entered Arabic as julāb ... and from there entered a number of European languages (Latin, Provençal, Spanish, Portuguese, and French) with the 'b' softened into a 'p' (e.g., julapium in Latin). And from French it entered English in the 15th century.

The bourbon-spiked Kentucky Derby mint julep tastes nothing like the Persian rose-water drink, but the name is from Persia." Another word that has been through a complex series of linguistic hops is sherbet. For American kids, sherbet is a frozen desert, while in England it's a fizzy [powder or] drink. Fans of the English children's author Enid Blyton might remember that exquisite confection called the Google bun — yes, Google — stuffed with very large currant, which features in her Faraway Tree series. When you bit into the bun, "sherbet frothed out

and filled your mouth with fine bubbles that tasted delicious." "Sherbet or sorbet is from sharbat, a sweet iced juice drink," says Dudley. "It likely came through Turkey, even though it was known in Persian-speaking India and Iran. In any case, the name in Persian and Turkish comes from shariba, the Arabic verb to drink."

"Sharbat's basis was the ice and snow that ancient Iranians had learned to preserve during the hot summer months in spectacular domed ice wells on the edges of towns and along caravan routes," writes Batmanglij in *Silk Road Cooking: A Vegetarian Journey*. "The flavorings were syrups, made by combining fruit or vegetable juice with honey, sugar or date or grape molasses and boiling the mixture down to intensify the flavor. Sipped through a mound of crushed ice or snow, the syrup became a delightful drink."

Even foods that didn't originate in Persia got Persian names, since Persia was responsible for their spread westward. Batmanglij makes this point in her best-selling book *Food of Life: Ancient Persian and Modern Iranian Cooking and Ceremonies*.

"Peaches, for instance, originated in China, but as they were taken from Iran to the West, they became as the Persian apple," she says.

Orange, adds Dudley, comes to English via Spanish from the Persian nārang, which comes from a Sanskrit word that probably had a Dravidian origin. Aubergine (eggplant), too, has a Sanskrit root, but gets its name from the Persian bādinjān. Apart from trade, Persian words traveled in other ways as well. Conquerors proved to be excellent couriers. Alexander the Great, the Crusaders, the Mongols, and especially the British — who colonized India, where Persian was the court language of the Mughal emperors — all had a role to play. "The British picked up Persian words that were common in India, and these words became popular in the West," says Dudley, who explores this transference in his book *Delhi: Pages From A Forgotten History*.

"A lot of foods traditionally associated with India have a Persian connection. Biryani comes from Persian biryān, which means fried or roasted. And though garam masala is a spice mixture inescapably identified with Indian cooking, its name comes from Persian garm (hot) + masālih (spices, medicines)."

But culinary and linguistic influence is a two-way street, and Iran, too, has absorbed influences from other countries, such as rice from China. Fruits and vegetables imported into Iran several centuries ago are still tagged with the word farangi (foreign)

as a marker of their exotic provenance, points out Sina Negahban, a first-generation Iranian-American who blogs at The Unmanly Chef. So in Farsi “the tomato is still called gojeh farangi, meaning European plum; strawberries are tut farangi (European berry), and green peas are nukhud farangi (European pea).” But more modern food imports, he says, are simply known by their original names, albeit with a Persianized twang. “So cutlet is kotlet, schnitzel shenny cell, and macaroni is mākārūni.” Russia, Iran’s almost-neighbor and on-off ally, has had a distinctive influence.

“In Iran the word for sausage is kalbas from the Russian kolbasa,” says Negahban, “and the traditional mayonnaise Russian Olivier Salad is a national favorite in Iran and is called Salad Olivieh.” Interestingly, it was a Belgian chef, Lucien Olivier, who made this salad at a Moscow restaurant — another example of the layered origins of food. But the kiwi fruit is plain old kiwi. “This is a good thing,” Negahban says with a grin. “Because when it first appeared in the bazaars, it was called tukhm-e-goril, or gorilla testicles. Luckily, as far as I know, no one calls it that anymore.”

Despite the decades-old ban on U.S. food chains and hard-line sloganeering against the “Great Satan”, American fast foods are enormously popular in Iran.

“All you need to do is ask for a ‘sundivich’, a ‘peetZah’ or ‘hambaregare’,” says Negahban. “And if you want

Kentucky Fried Chicken, look for Kabooki Fried Chicken. In 1973, Colonel Sanders and his wife came to Iran to open the first KFC. After the Islamic Revolution in 1979, the franchise ended, so the name was quickly changed to Kabooki Fried Chicken.”

You can also find Mash Donald’s, Burger House, and Pizza Hat: names that are a legacy of a bitter economic detente between the U.S. and Iran, but also a cheeky testimony to the borderless appeal of food.

Source: NPR.org

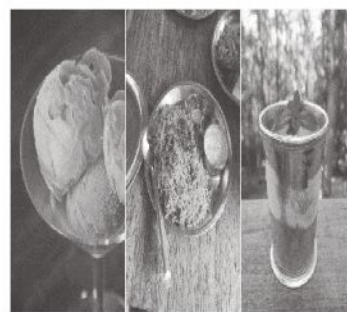
Persian men kneel on the floor to enjoy breakfast in an illustration by James Morier, published in 1818. Because of Iran’s strategic position on the ancient Silk Road, Persian culture was disseminated far and wide. There’s no better evidence of this than the imprimatur of the Persian language on the nomenclature of food.

Henry Guttman/Getty Images

The words “sherbet” and “sorbet” derive from the Persian sharbat; biryani comes from biryān; and julep started as the Persian gul-āb (rose water), then entered Arabic as julāb, and from there entered a number of European

languages, with the “b” softened into a “p”. my_amii/Flickr, Jay Galvin/Flickr, Justin van Dyke/Flickr

An illustrated map depicts the journey of the Venetian merchant Marco Polo (1254-1324) along the Silk Road to China. The caravans of tea, spice and silk passing through also carried a weightless but imperishable cargo to foreign shores: Persian culture.

MPI/Getty Images

CHICAGO HOSTS THE 2016 Z GAMES

It’s nearly time for the 2016 Zoroastrian Games! This year’s Z Games are being held at Elmhurst College in Chicago, Illinois, from June 30th to July 4th. The international event features competitive sports and three amazing nights of entertainment, and is hosted by the Zoroastrian Association of Metropolitan Chicago (ZAC). ZAC is inviting members of the community to attend their

bar, live grilling appetizer stations and other great dining choices. Buying a ticket for this event is a great way to show support for the community and all the hard work that has been put into hosting this event. Tickets are \$125 SPORT for 21 and older, and \$100 for those under 21. Registration for the event is open now, and the early bird deadline for sports and entertainment events is Sunday, March 6th.

marquee entertainment event, the Red Carpet Gala, on Sunday, July 3rd at the Waterford Banquet Hall in Elmhurst. Guests are invited to wear their most glamorous outfits, walk the red carpet, then eat, drink, dance and celebrate the Zoroastrian Star Athletes. Appearing at the event will be a live saxophonist as well as DJ Sultan, an international DJ and producer. There will be a premium open

see

<http://www.zgames2016.com> for further details. If you have any questions, please email the Z Games Entertainment Committee at chicago.zgames@gmail.com

THE HISTORY OF ZOROASTRIANS AFTER ARAB INVASION; ALIEN IN THEIR HOMELAND PART 4 OF 4 (CONTINUATION: FALL 2015 ZOROASTRIAN JOURNAL)

Parsis at this time founded two high schools (Anoushiravan Dadgar for girls and Firooz-Bahram for boys.) These schools have graduated many Iranian scholars, professionals, leaders and statesmen who always have cherished their memories of studying there. Parsis also contributed to founding schools in the Zoroastrian Villages of Yazd. They also established clinics and dispatched Parsi physicians. The reason was not only to treat the patients who suffered from endemic diseases and malnutrition, but because the Zoroastrian patients even in medical fields were regarded as impure and untouchable and were mistreated by the crew. Actually some medical facilities did not accept Zoroastrian patients, consequently in their own homeland they were alien and ailing, and died young because of bigotry. The Parsi-founded clinics, however, delivered service equally to all patients at need regardless of religion. They remained in operation until Goodarz Hospital was founded by the Goodarz (Jahanian-Varza) brothers in

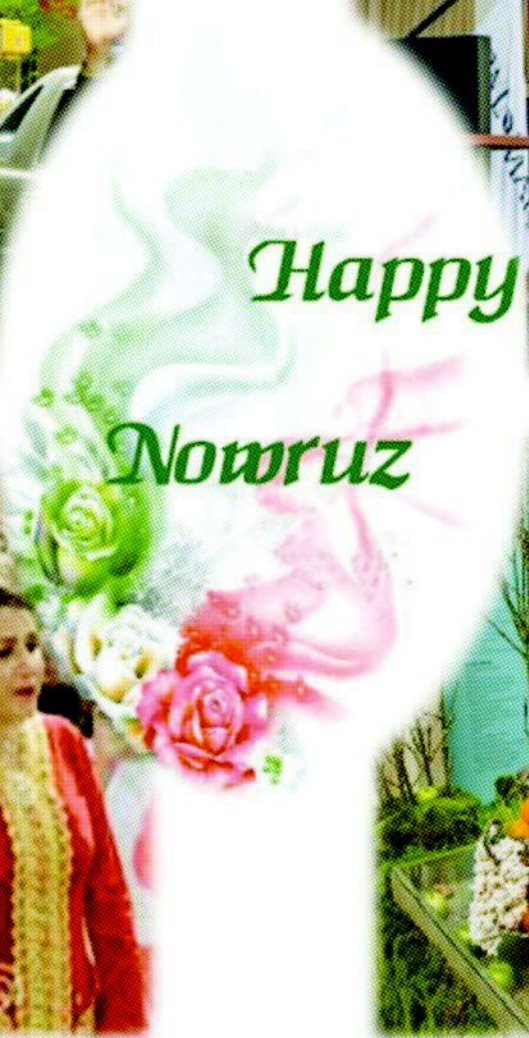
Yazd and employed European and Iranian physicians. Later Laal Maternity Hospital and a nursing school were annexed to it. During the Iran-Iraq war, Goodarz Hospital delivered a great service by treating the wounded Iranian soldiers. Once the hospital became operational, the Parsi clinics were transferred to the Red Lion and Sun organization. The late Peshotan Marker is to be mentioned who founded Marker (known as Markar) Foundation that includes boarding schools. These schools were managed and directed by the late Soroush Lohrasp who recently passed away. The number of other students in the Zoroastrian schools surpass far beyond the Zoroastrians. Meanwhile, the community under the unequal opportunities resorted to education so much that the illiteracy rate among the Zoroastrians is almost zero while the national illiteracy rate approaches forty percent. The proportion of Zoroastrians with a university degree is the highest among the nation. They have founded schools, hospitals, industries, business centers and charitable organizations. Zoroastrians founded the first modern city in Iran at the Tehran Suburb. The community has produced physicians, engineers, professors, teachers, professionals, industrialists, and army generals. They have held important governmental positions up to the acting finance minister and deputy prime minister. Two Mobeds educated from Cama Athornan Madressa, exercised an effective role in the

religious leadership and education of the community. The Zoroastrians are well recognized as the genuine Iranians and respected for the reputation of scrupulous honesty. In 1972 I met an Iranian who complained of governmental corruption in Iran. But he admitted that when Dr. Farhang Mehr was the acting finance minister, no one talked about bribe. In response to my inquiry he added, "When people at the top are honest, the subordinates will watch." These words were particularly rewarding because by his own admission he was at odds with Dr. Mehr. In 1971 a young Parsi in Iran told me that he had applied for several jobs. The Presidents of the companies had informed him that they had other applicants but because he was a Zoroastrian, they were giving him priority. In 1953 Tehran was under curfew. Dr. Sarfeh in an editorial wrote: on his way to visiting a patient, he was stopped by a soldier and as he did not carry his I.D. card, was taken to a military station. The officer in charge asked his name and then allowed him to go free and be escorted. When Dr. Sarfeh asked, don't you want me bring my I.D? He responded it is not necessary, because your name indicates that you are a Zoroastrian and we trust and respect you. In 1963, Iran was facing a meat shortage. The Iranian government looking for a trusted and honest man to handle the crisis, appointed general doctor (Mobed) Jahanguir Oshidari as the director of "The National Meat Company." In a matter of two

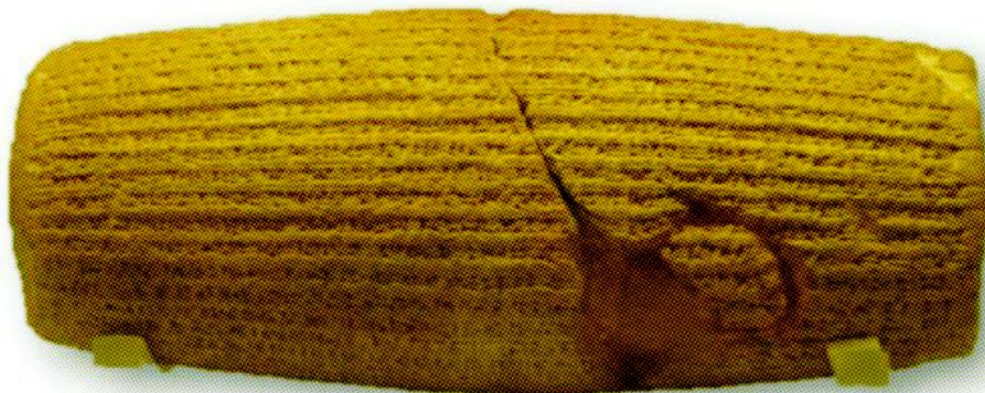
months the crisis was over. Later General Oshidari "currently the president of council of Mobeds in Tehran" confided to his friends "people were offering me personal favors, but I rejected with anger. That is why the crisis was over soon. At the turn of the recent revolution many scholars of the Zoroastrian studies suffered physical, psychological and financial punishments. Some were arrested, jailed and beaten. Others lost their jobs and even suffered the loss of a dear one, yet they pursued. These men have long foregone material interests and for the love of Zarathushtra put their families in distress. Their service to Zoroastrianism is beyond description. Dr. Ali Jafarey, Dr. Bahram Fravashi, Dr. Hussein Vahidi, Hashim Razi and Dr. Ahmad Tafazzoli are to be named as examples. We must dedicate our love and heartfelt thanks and gratitude to these men whose devotion has brought us closer to the message of Zarathushtra than ever before. Today many Iranians in search of their national identity and original roots are looking into Zoroastrianism. Although currently in Iran many discriminatory laws are practiced and Zoroastrians as other minorities are not employed by the government, nevertheless they enjoy the public trust and respect as the people regard them as genuine Iranians who morally and historically represent their ancestors. The Zoroastrians in spite of all the hardships and indignities suffered by their ancestors

will always remain patriotic to Iran. It is interesting that the Parsis of India even after a thousand years living in India look toward Iran as their true homeland. Iran is the birthplace and homeland of Zarathushtra, our beloved prophet and we are connected to our motherland by profound religious, cultural and historical roots. By reviewing the history of Zoroastrians after the Arab invasion, one may conclude that it was a miracle that Zoroastrianism survived the harsh treatment of history. As once Dastoor Bode said, "so many religions and nations have become part of ancient history. There must be a reason why Zoroastrianism survived." [25]

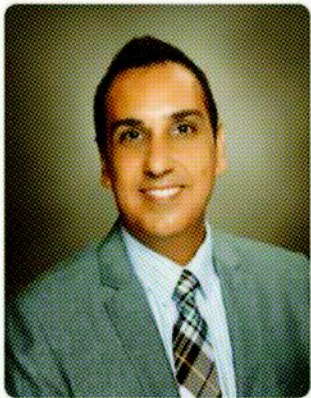
Zoroastrian and Nowruz pride

Los Angeles California

follow me at facebook as Armin Ghaiby Realtor

Armin Ghaiby

Realtor
REALTOR CA BRE# 01927203

(949) 266-6565

armin4home@gmail.com

مشاور شما در املاک جهت خرید یا فروش هر گونه املاک مسکونی
تجاری یا زمین با بهترین خدمات

NCL
NATIONAL CHOICE
LAWYERS

"Rapid. Reliable. Results."
Koorosh K. Shahrokh, Esq.
Managing Attorney

Car Accidents
Defective Products
Medical Malpractice
Dental Malpractice
Birth Injuries
Brain Injuries
Wrongful Death
Mesothelioma
Premises Liability
Truck Accidents
Employment Law
Nursing Home Abuse
Business Litigation
Disability Claims
Burn Injuries
Appeals

We will represent you from intake through trial.
Your case is never too big or too small for us to handle.
We will not charge you any fee if there is no recovery.
We will return all your telephone calls and e-mails and keep you informed about your case.

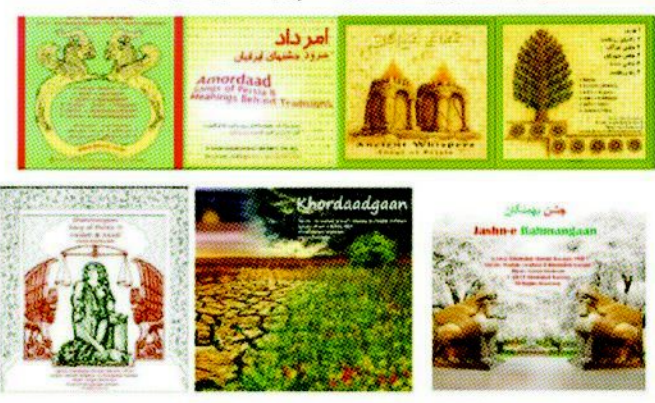
کوروش کیخسرو شاهروح
Koorosh Kaikhosrow Shahrokh, Esq.

CALL NOW FOR A FREE CONSULTATION
6345 Balboa Boulevard
Suite 273, Los Angeles
California, 91316
1-877-682-4652
Tel: (818) 996-7301 www.NationalChoiceLawyers.com
Fax: (818) 996-7302 Mr.K@NationalChoiceLawyers.com

GET GOING AGAIN!

پیشکش فرهنگی به دوستداران فرهنگ ایران
15 cultural songs and their music notes are available for free access.
<http://digitalcommons.cwu.edu/kaviani/>
اینک ۱۵ سرود فرهنگی و ۶ ترانه رایگان در دسترس شماست.

سرودها از دکتر خداداد (خدای) کویانی: نوروز، زانروز زرتشت، جشن اردیبهشتگان، جشن خردادگان، جشن تیرگان، جشن امردادگان، جشن شهریورگان، جشن مهرگان، جشن آبانگان، جشن آذرگان، شب یلدا، جشن دیگان، جشن بهمنگان، جشن سده، چهارشنبه سوری، راه زرتشت

Lyrics: Khodadad (Khodi) Kaviani, Ph.D. (کویانی خدی) دکتر خداداد
Vocals: Nooshafarin, Haideh, and Khodi (نوش آفرین، هایده، و خدی)
Music: Saeed Shahram (سعد شهرام)

Website: www.khodi.com
Email: Khodi1@comcast.net

بهرام ایرانی

مشاور شما در املاک جهت خرید یا فروش هر گونه املاک مسکونی، تجاری یا زمین با بهترین خدمات

Tel: (818) 645-3134
email: bahirani@yahoo.com

If you are looking to buy a house or if you want to sell your house, enjoy our best services.

Century 21

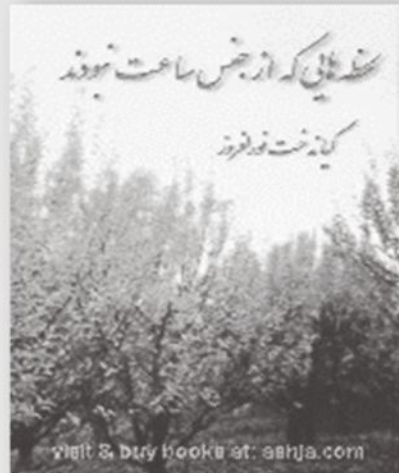
را ماندگار و جاودان ساخت و به نمادی برای پاسداری از هویت ایرانی و زبان ملی (فارسی) تبدیل شد. از این رو، هرگونه بی‌توجهی به این نماد تاریخی، دشمنی و رویارویی با هویت و یکپارچگی ایران، زبان فارسی و بهترین دستاویز برای جدایی خواهان و تجزیه طلبان می‌تواند باشد.

آنها تاکید کردند، قدرشناسی و کوچک‌انگاری هر یک از بزرگان تاریخ و ادب و فرهنگ ایرانی، از درون یا بیرون کشور، از ارج و اعتبار تک تک ایرانیان و غرور و خودباوری ملی ما خواهد کاست؛ در آن صورت چگونه می‌توان به ایستادگی در برابر دشمنان خارجی و تحریم‌ها و تهدیدها ادامه داد و امید داشت؟ در حال حاضر گذاشتن نام «انقلاب» به جای «فردوسی» شبهه رویارویی و ناساز بودن این دو را به ذهن می‌رساند که پی‌آمدی ضد امنیت ملی و بر خلاف رویه نظامدارد. شاید طراحان چنین رخدادی در پی القای چنان اندیشه‌ای هم بوده باشند، که جز فرستادن پیام همراهی به ایران‌ستیزان پیرامون ما پیامدی نخواهد داشت.

در بخش پایانی نامه آمده است: «ما امضاکنندگان و تأییدکنندگان این نامه، در کنار آذربایجانی‌های ایران دوست و فرهیخته، خواستار بررسی و بازنگری خردمندانه و آینده‌نگرانه‌ی این رخداد با رویکرد مصلحت کلان کشور و ملاحظات امنیت ملی هستیم و از مسئولان می‌خواهیم ترتیبی اتخاذ فرمایند تا نام و تندیس فردوسی به میدانی که سال‌هاست آن‌گونه شناخته شده، با احترام بازگردانده شود. حتی اگر در نظر داشته باشید که در میدانی دیگر تندیس فردوسی را برپا کنید، به نظر می‌رسد چنین اقدام نسنجیده و

تندروانه‌ای به هیچ روی سزاوار و ایستهی استان و شهر شما نیست؛ زیرا همین امر دست‌مایه تبلیغات جدایی خواهان قرار می‌گیرد و در نظر ایرانیان میهن‌دوست، به عنوان پیشینه‌ای ناپسند و نکوهیده در کارنامه‌تان به جای خواهد ماند.

نگاهی به رمان

رمان "لحظه‌هایی که از جنس ساعت نبودند" اثر عمه عزیزم، کیان‌دخت نورافروز به تازگی از سوی "نشر پیکان" در ایران منتشر شده و چند روز پیش در این سوی دنیا پس از طی فرسنگ‌ها به دستم رسید و من با این گنجینه گرانبها را در طی چند ساعت تا انتها خواندم و بر آن شدم تا چند سطری در شرح دریافت خود از این کتاب ارزشمند و پراحساس بنویسم تا شاید گام کوچکی باشد برای رساندن صدای نویسنده به عاشقان فرهنگ و ادب پارسی به ویژه زنان زاده سرزمینم. این رمان، ادامه زندگی نامه اوست که پیش‌تر بخشی از آن را که بطور عمده بازگویی حوادث دوران کودکی و جوانی اوست در رمان "کوچه‌ای از آفتاب" بیش از ده سال پیش آغاز کرده بود و گوشه‌ای از آن را نیز در قالب شخصیت زن داستان تازه ترش "زنی که سالهای عمرش را خام خام خورد به شکل پنهان و نمادین به تصویر کشیده است. از دیدگاه من اما، تفاوت برجسته رمان جدید وی با رمان‌های قبلی این است که این بار شخصیت اصلی "کیان‌دخت" را در قالب شخصیت کیان‌دخت را در قالب یک زن بالغ و جا افتاده می‌بینیم

خانم کیان‌دخت نورافروز

که آشکار و بی‌پرده خود را به عنوان زنی جسور به خواننده معرفی می‌کند که در دهه هشتاد عمر خود با وجود ضعف و وضع ناخوشایند جسمانی اش همچنان به دنبال دست زدن به هیجانات و کارهای خارج از عرف اجتماع خویش است تا به آرزوهایش جامه عمل بپوشاند. صد البته رمان اخیر که بیانگر دوره معاصر ایران است می‌تواند همچنین وضعیت فرهنگی و اجتماعی روز ایران را در عمق حوادث ساده و روزمره زندگی یک زن، آشکارا به مخاطب خویش که حتی فرسنگها دور از مرزهای جغرافیایی و فرهنگی ایران امروز زندگی می‌کند بشناساند. او که سالهای زیادی از عمرش را در خارج از کشور زندگی کرده و با فرهنگ غرب خو گرفته بود تصمیم می‌گیرد قصر آرزوهایش را در دهی بکر، دورافتاده و خوش آب و هوا در شمال غرب میهنش بسازد تا به خود و اطرافیانش نشان دهد که هر رویایی ارزش پایداری و رسیدن را برای صاحبش دارد حتی اگر از دید عموم دور از ذهن و خام باشد. او که سالهای جوانی اش را وقف تحصیل، گسترش زندگی حرفه‌ای و مالی و پرورش فرزندانش کرده، اکنون در سالهای بازنشستگی تلاش دارد با سفر، تجربه اندوزی و نوشتن سفرنامه‌ها و غیره سالهای طلایی برای خود رقم بزند که موفق هم می‌شود تا نیمه راه که تصادف شدید و ناتوان کننده از ادامه راه بازش می‌دارد. او به خواننده نشان می‌دهد که چطور در مقابل تقدیر محتومش می‌ایستد مبارزه می‌کند؛ چگونه به کتاب پر بار رویایش رجوع می‌کند تا فصلی قابل اجرا در آن حال و روز برای خود بیابد؛ به احداث یک باغ میوه زیبا با آنچه که خودش در کتاب آنرا

آشپانه "و یا به تعبیری طنزگونه "کاخ سفید" می‌نامد دست میزند و عشق ساخت یک بهشت کوچک در وطن که مالکش خودش باشد به او نیروی مبارزه و تلاش دوباره می‌بخشد. گرچه ساخت این آشپانه کوچک برای زنی در سن و سال او و شرایط فرهنگی اطرافش، به واقع دست کمی هم از ساخت یک قصر در خاک منظومه‌ای دیگر ندارد. گرچه سوژه کتاب به ظاهر ساده و معمولی است اما لحن بی‌آلایش و واقعی و پر از جوشش او دست خواننده را می‌گیرد و قدم به قدم با خود به دنیای آرزوهای "کیان" میرسد تا همراه او یکی یکی موانع را طی کند، خوشی‌های کوچک ناشی از "رسیدن" هارا با او جشن بگیرد تا باغ آرزوهای کیان ساخته شود و همراه آن لبخندی از رضایت و تحسین بر چهره مخاطب نقش ببندد. برای من شخصا بزرگترین پیام کتاب این بود که بیاموزم چگونه نگذارم محدودیت‌ها و موانع باعث مرگ رویاهایم و کشتن علایق و آرزوهایم شوند. همیشه چهره عمه کیان، اسطوره مبارزه و آرمان‌گرایی خانواده، در خاطرم مجسم است که با صلابت و غرور همیشگی اش بی‌تی را می‌خواند: "ما زنده به آنیم که آرام نگیریم؛ موجیم که آسودگی ما عدم ماست." شاید هم به قول "پائولو کوئلیو" نویسنده غربی که خود عمه جان مرا با کتاب کیمیاگرش سالها پیش در ایران با من آشنا کرد "وقتی با تمام وجود به دنبال آرزوهایمان می‌رویم طبیعت هم با تمام نیرویش بسیج میشود تا ما را به خواسته مان برساند"

آذر نورافروز زمستان 94

برای عمه عزیزم و برای همه

موج‌های زیبایی که زنده به آنند که

آرام بگیرند

بازمانده های فرهنگی

کشف درپوش سنگی

استودان در بیشاپور

یک درپوش سنگی متعلق به یکی از استودان‌های (مکان تدفین مردگان) دوره ساسانیان در مجموعه تاریخی شهر بیشاپور در کازرون فارس کشف شد. مدیرکل میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری فارس، اظهار کرد: استودانها مکانهای سنگی بودند که در دوره ساسانیان تدفین مردگان در آنها صورت می‌گرفت و تنها برخی از آنها دارای درپوش بودند. وی ادامه داد: طول این درپوش سنگی مکشوفه،

مدیر پایگاه شهر ساسانی بیشاپور کازرون هم اظهارداشت: ضروری است مطالعات گسترده‌ای در مورد خطوطی که به پهلوی ساسانی بر روی این درپوش سنگی نگاشته شده صورت گیرد و به احتمال زیاد این درپوش متعلق به مقبره یکی از افراد سرشناس و مهم در دوره ساسانیان بوده است.

شهر بیشاپور یکی از شهرهای مهم در دوره ساسانیان بوده است که قدمتش به یک هزار و ۷۰۰ سال قبل بازمی‌گردد و در مناطق

سلسله ساسانیان که آخرین حکومت پادشاهی ایران قبل از ظهور اسلام است، از سال ۲۲۴ تا ۶۵۱ میلادی به مدت ۴۲۷ سال بر ایران حکومت کردند.

شهرستان کازرون در فاصله ۱۲۰ کیلومتری غرب شیراز واقع شده است.

تلاش برای ثبت جهانی سرو ابرکوه

مدیرکل میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری استان یزد: تلاش

که امید است با تلاش پایگاه پژوهشی شهرستان و همراهی و همکاری ارگان‌های مربوطه، این بافت ارزشمند به ثبت برسد تا بتوان از این طریق با نظارت بیشتر بر آن و مرمت بناها، از تخریب جلوگیری کرد. از دیگر اقدامات صورت گرفته، تلاش برای ثبت جهانی سرو ابرکوه در فهرست آثار ملی کشور است که به احتمال زیاد، پرونده آن به عنوان یکی از درختان دیرزیست مهیا می‌شود و امید است بتوانیم آن را برای ثبت ارسال کنیم.

وی در ادامه اظهار کرد: از دیگر اقداماتی که در شهرستان باید انجام شود، ایجاد و تجهیز مراکز اقامتی و هتل‌هاست که در این راستا حمایت از سرمایه‌گذاران برای اجرای کارهای الگویی و هم‌چنین رسیدن به نتیجه مطلوب امری ضروری است.

اعتراض استادان زبان و ادب

فارسی به برداشتن تندیس

فردوسی از شهر سلماس

بیست و یک تن از استادان برجسته زبان و ادب فارسی، شاهنامه‌پژوه، اسطوره‌شناس و پژوهندگان تاریخ و فرهنگ ایران، طی نامه‌ای به شهردار

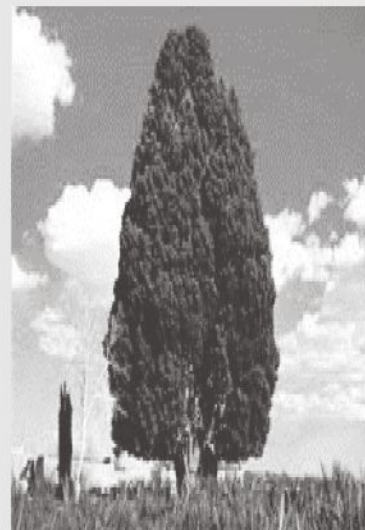

شهر سلماس، به برداشتن نام و تندیس فردوسی از میدان فردوسی شهر سلماس اعتراض کردند.

در این نامه آمده است: «بر پایه خبرها، در بیستم بهمن‌ماه، تندیس فرزانه طوس از میدانی به همین نام در شهر سلماس برداشته و به جایی نامعلوم برده شده و نام میدان «فردوسی» به میدان «انقلاب» دگرگون یافته است. از آن رو که رخدادها و دگرگونی‌های مهم شهری در این سطح می‌بایست با آگاهی و دستور شما و شورای اسلامی شهر باشد، و با توجه به پیامدهای ناگوار منطقه‌ای و ملی، نکته‌هایی چند را به آگاهی می‌رسانیم، به امید آن‌که شنیده شود.»

این اساتید زبان فارسی در حالی به جایگاه ویژه و بلند فردوسی در فرهنگ و ادب ایران و جهان تاکید کردند که به گفته آن‌ها، جایگاه ویژه و بلند فردوسی زبانزد همه‌ی خاورشناسان بوده و هست و بسیاری از آنان، ایران‌زمین را با نام چنین بزرگانی می‌شناسند و می‌ستایند. آوازه فردوسی در جهان به اندازه‌ای است که در چند شهر مهم کشورهای اروپایی، از جمله رم پایتخت ایتالیا، میدان‌هایی به نام او و با تندیس‌هایی از پیکر او سال‌هاست که پا برجاست و مایه بسی شرمساری است که در ایران، سرزمین فردوسی، میدانی را از تندیس و نام او بزدايند. بی‌احترامی به فردوسی که سرآمد فرزندگان و شاعران ایران است، از دید همگان می‌تواند بزرگ‌ترین خودزنی فرهنگی قلمداد شود که زیننده شهر تاریخی سلماس و مسؤولانش نیست.

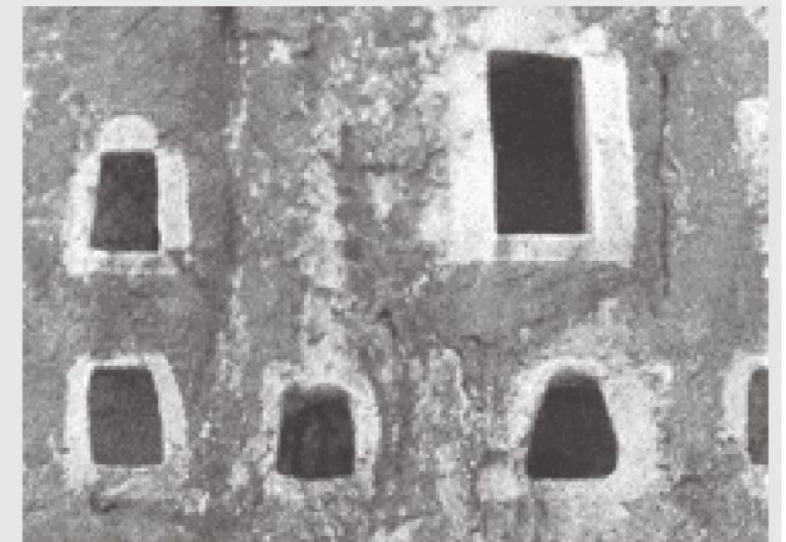
پژوهشگران ادب فارسی معتقدند، فردوسی با سرودن «شاهنامه» سند یکپارچگی و هویت ملی تمام ایرانیان

می‌کنیم سرو ابرکوه را به عنوان یکی از درختان دیرزیست در فهرست آثار جهانی ثبت کنیم.

"محمد مهدی شرافت" در نشست بررسی مسایل و مشکلات شهرستان ابرکوه، گفت: استان یزد دارای بافت‌های تاریخی ویژه و منحصر به فردی است که یکی از این بافت‌ها که دارای قابلیت‌های بالایی است، بافت تاریخی شهر ابرکوه است.

وی افزود: طبق رایزنی‌های صورت گرفته با سازمان مرکزی تهران، مقدمات ثبت بافت ابرکوه فراهم شده

مختلف این محدوده تاریخی، استودانهای متعددی وجود دارد که محل تدفین مردمان آن دوره را نشان می‌دهد.

مجموعه تاریخی بیشاپور با ۱۵۰ هکتار وسعت متعلق به دوره ساسانیان است. در غاری که با همین نام در این مجموعه واقع شده تندیس شاپور اول دومین پادشاه سلسله ساسانیان تعبیه شده که یکی از شاهکارهای هنری عهد ساسانی و تنها مجسمه سنگی است که از آثار این دوره به یادگار مانده است.

۴۲ سانتی متر، عرض بالای آن ۳۵، عرض پایین ۲۷ سانتی متر، ارتفاع آن شش سانتی متر و بر روی آن چهار سطر به خطوط پهلوی ساسانی نقش بسته است.

وی اضافه کرد: با توجه به قدمت شهر بیشاپور و آثار موجود در این مجموعه که از دوره ساسانیان به بعد است، بدون شک این درپوش سنگی نیز از ارزش فرهنگی بالایی برخوردار است و با توجه به خطوطی که بر روی آن موجود است، ارزش آن دو چندان شده است.

کس که نمره کمتر از هفت در درسی می‌گرفت با ترکه انار و با شلاق به کف دست یا پای آنها میزد اما گاهی آموزگار در کلاس شاگرد بازیگوشی را به پیش می‌خواند و او را رو به نیمکت دانش آموزان دو زانو و عمودی روی زمین آجری و مرطوب کلاس تا پایان ساعت درس می‌نشاند و ادبش می‌کرد. به این روش (کنده زدن) می‌گفتند.

زمان این رویدادها نزدیک به پایان پادشاهی احمدشاه قاجار بود و میرزا ابوالحسن از ادب کردن سخت دانش آموزان پیشگیری می‌کرد. اکنون در این مدرسه از کلاس سوم به بالا میرزا خداداد و میرزا منصوری و میرزا علی خدایی سه ساعت نیمروز و دو ساعت پس از نیمروز آموزش میدادند.

در سال ۱۲۹۶ یک گروه بان انگلیسی به نام سارجین به این مدرسه آمد و به شاگردان ورزش سوئدی، قدم رو و رژه نظامی می‌آموخت. در سال ۱۲۹۷ همه چیز دگرگون شد. میرزا ابوالحسن خان ارجمند از ریاست کنار رفت میرزا علی خدایی معلم ادبیات به کفالت مدرسه گماشته شد و پس از او میرزا برزو آمیغی نخستین آموزگار زبان انگلیسی و سپس ناظم این مدرسه شد.

میرزا برزو آمیغی فرزند مرزبان به گفته خودش در کودکی شاگرد ارباب کیخسرو شاهرخ در کرمان بود. در جوانی به بمبئی رفت و در بازگشت به کرمان وارد پادگان پلیس کرمان شد و در سال ۱۲۹۹ به مدرسه بزرگ زرتشتیان کرمان آمد و به آموزش زبان انگلیسی و پس از آن مدیریت آنجا پرداخت و تا پایان عمر خویش نزدیک به نیم سده در همین مدرسه بود که به نام دبیرستان ایران شهر کرمان نامیده می‌شد.

بزرگ آن تعطیل شد و اکنون با پنجره های بسته و محیطی خاموش به یاد گذشته های پر افتخار خود، در اختیار سازمان میراث فرهنگی کرمان قرار دارد. در پایان یادآوری می‌شود که دبیرستان ایران شهر کرمان با این پیشینه کهن، نقش بزرگی از دیدگاه علمی و فرهنگی، ورزشی و هنری بر مردم کرمان، به ویژه همکیشان زرتشتی داشته است که فراموش نشدنی است.

در سال ۱۳۴۳ با سرپرستی افتخاری میرزا برزو آمیغی، مدیریت آن به شاپور سپهری و پس از آن به منوچهر کاویانی و سپس به اردشیر فرهمند یزدی و پس از ایشان تا سال ۱۳۵۹ دوباره به منوچهر کاویانی واگذار شد و نویسنده در همین دوران معاونت آن را بر دوش داشت. از آن به بعد این دبیرستان به صورت دولتی درآمد و در اختیار آموزش و پرورش کرمان قرار گرفت. در سال ۱۳۴۷ کتابخانه بزرگ دبیرستان در ساختمان جدید آن با هدیه کتابخانه شخصی نویسنده که سالها دبیر و معاون آنجا بودم، گشایش یافت و از طرف دانش آموزان پیشین چند صد جلد کتاب پر ارزش توسط دکتر منوچهر خدیو پاریسی از آمریکا و دکتر خدارحم کیانی از آلمان و دیگر دانش آموزان و خانواده های آنها به کتابخانه افزوده شد تا دانش آموزان بتوانند از آنها سود جویند.

از سال ۱۳۸۷ این دبیرستان با پیشینه ای بیش از یک صد سال، با ساختمان های قدیمی و جدید و سالن

ایران شهر از آنها امتحان ورودی دیکته و حساب گرفته می‌شد و کسانی که نمره زیر ده می‌آوردند ثبت نام نمی‌شدند. نویسنده در شهریور ماه سال ۱۳۲۷ در این امتحان ورودی شرکت داشت.

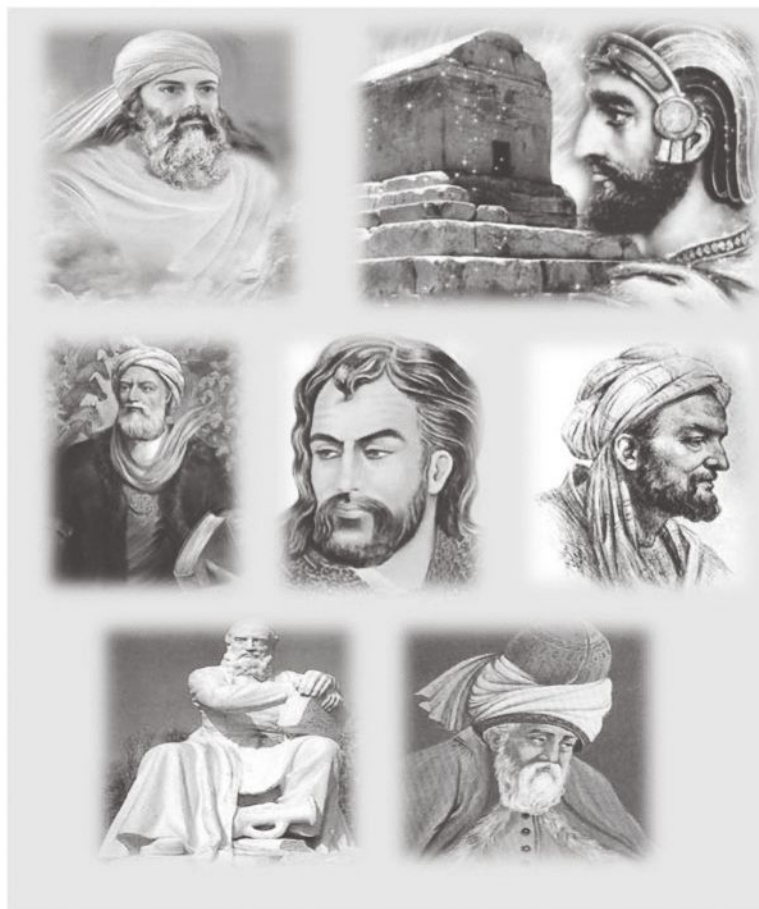
از سال ۱۳۳۵ کلاس چهارم دبیرستان و سال بعد کلاس پنجم و پس از آن ششم که در همین سالها دبستان ایران شهر در ساختمان قدیم و دبیرستان در ساختمان جدید که بر روی زمین های همان مدرسه با یاری مزدینا (برادر دکتر دینار مزدینا) ساخته شده بود جا گرفت. سالن بزرگ دبیرستان با همت ارباب جهانگیر فروهر ساخته شده بود و بعد ها سن نمایش با دکورهای زیبا و دو اطاق برای چهره پردازی و عوض کردن لباس بازیگران نمایشنامه ها به آن افزوده شد.

از این سالن برای برگزاری امتحانات و در دوران تعطیلی روزهای نوروز و تابستان برای اجرای برنامه های هنری، نمایشی، موسیقی، سرودخوانی و سخنرانی استفاده می‌شد.

او با قدرت و روش نظامی و دقت فراوان، شاگردان زرتشتی و مسلمان مدرسه را که گروهی شهریه می‌پرداختند و گروهی رایگان بودند، اداره می‌کرد که بیشتر آنها به بالاترین درجات علمی، اقتصادی، هنری و صنعتی رسیدند و هم اکنون در سراسر ایران و دیگر کشورهای دنیا کار و زندگی می‌کنند.

سه تن از دانش آموزان زرتشتی این مدرسه که در سال ۱۳۰۱، کلاس ششم ابتدایی را به پایان رسانده و پس از گذراندن دوره تربیت معلم در همین مدرسه آموزگار شدند، که پس از مدتی هر یک به راه خود رفتند. با افزوده شدن سه کلاس اول، دوم و سوم دبیرستان به مدرسه بزرگ ملی نام دبیرستان پسرانه ایران شهر کرمان را بر خود گرفت و دو کلاس اول و دوم ابتدایی به مدرسه دیگری به نام مدرسه کاویانی سپرده شد که میرزا کیخسرو سیاوشیان مدیر آنجا بود و پس از کلاس دوم ابتدایی برای ورود به کلاس سوم دبستان در دبیرستان

بسی رنج بردم در این سال سی
عجم زنده کردم بدین پارسی
نمیرم از این پس که من زنده ام
که تخم سخن را پراکنده ام

به ترتیب از بالا به پایین و راست به چپ: کوروش بزرگ، اشوزرتشت، بوعلی سینا، حافظ، فردوسی، خیام و مولوی

یک ایرانی از واژه ایران می فهمد و به دست می آورد برآمده از کار فردوسی است. فردوسی روح ایران بود، و این روح، در پی یک شکست بزرگ مادی و معنوی به تن ایران بازگشت. فردوسی ایران بود. ایران با شاهکار او به خود بازگشت. هیچ کس برای ایران، برای مردم ایران، برای مردم ساده و رنج دیده ایران، چون او کار نکرد و چون او موفق و جاودان نشد. او برترین چهره در میان ده چهره برتر تاریخ ایران است.

فارسی، گویش رسمی در زبان فارسی، اسطوره ها و افسانه های پهلوانی ایرانی، تاریخ پیش از اسلام ایران، آشنایی ایرانیان به هویت خویش، بازآفرینی غرور مردم شکست خورده ایران، پرورش روح شجاعت، جوانمردی، دادخواهی، پاکي، سادگی، دانش دوستی، میهن دوستی، خودشناسی ملی و قومی، همه و همه با نام فردوسی طوسی گره خورده است. فردوسی سردار ایرانیان در نبرد برای بازآفرینی فرهنگ و هویت خویش در پس یک شکست بزرگ و تاراج بیدادگرانه است. همه آن چه

دبیرستان ایرانشهر کرمان با پیشینه صد ساله

از: شاهرخ کشاورزی (دبیر بازنشسته آموزش و پرورش)

میرزا ابوالحسن خان در کلاس های بالاتر درس ریاضی و میرزا علی خدایی شاعر خوش ذوق مهریز یزد، ادبیات پارسی را آموزش می دادند. همگی برابر برنامه وزارت معارف آموزش می دادند و هنگام امتحانات پایان سال بازرسی اداری فرستاده میشد. در این دوران ارباب هرمزیار خسرو راوری از سوی انجمن زرتشتیان کرمان، سمت نظارت بر اداره مدرسه بزرگ را داشت. در سال ۱۲۹۶ خورشیدی میرزا ابوالحسن خان ارجمند ۷ شاگرد مدرسه را که در کلاس ششم دبستان بودند و خودش آنها را درس میداد، برای امتحان نهایی که از سوی اداره معارف کرمان برگزار میشد، معرفی کرد که همه آنها امتحان را با پیروزی به پایان رساندند و برای نخستین بار توانستند گواهی نامه کلاس ششم ابتدایی و پایان دبستان را بگیرند.

تنها ناظم مدرسه می توانست شاگردان را ادب کند و هر

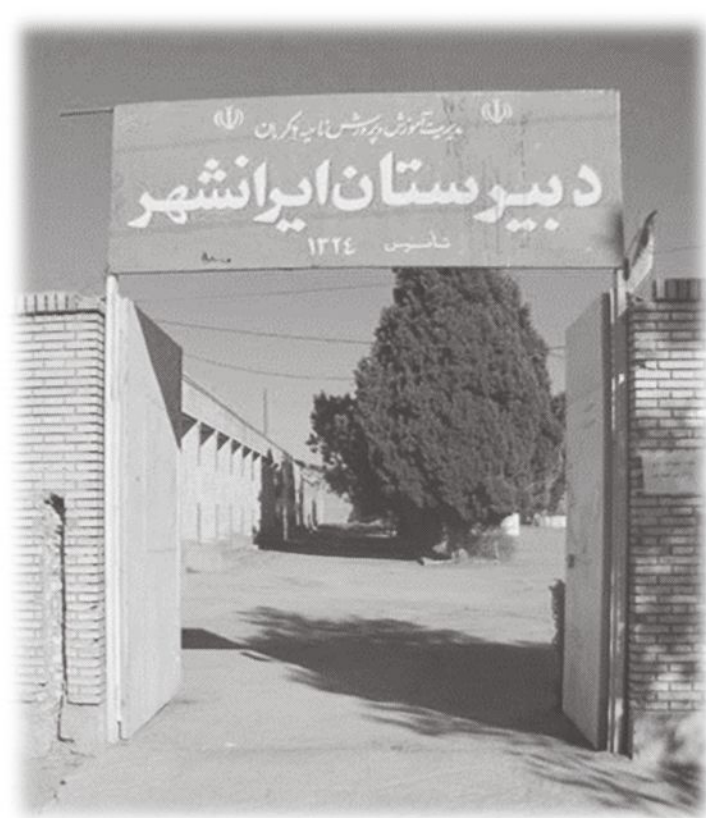
می دادند، این کلاس یکسره بود و زنگ تفریح نداشت.

پس از گشایش مدرسه بزرگ ملی میرزا خدارحم از سوی انجمن زرتشتیان برای مدیریت آنجا استخدام شد. معلم کلاس اول این مدرسه مرد جوانی به نام میرزا کمال منصوری بود که کتاب اول دبستان را همراه با درس حساب (جمع و منها) آموزش می داد.

در سال ۱۲۹۷ خورشیدی، یکی از فرهیختگان مدرسه دارالفنون تهران برای مدیری مدرسه بزرگ زرتشتیان کرمان استخدام شد. او میرزا ابوالحسن خان ارجمند، جوانی خوش برخورد و شیک پوش و مدیر بود و چند آموزگار تازه را استخدام کرد و میرزا دینیار اردشیر (پدر مانکجی کشاورزی دبیر فیزیک) که مردی با سواد، میان سال، و به تازگی از بمبئی به کرمان بازگشته بود به ناظمی این مدرسه گماشته شد.

امتحان و پذیرفته شدن به کلاس بالاتر می رفتند و حساب، دیکته، هندسه، تاریخ، جغرافیا، انشا، خط و اوستا و دینی می آموختند.

پیش از آن بچه ها با سن های گوناگون در مدرسه هایی به نام مکتب خانه، همگی در یک کلاس با سرپرستی یک معلم از همکلاسیهای خود که با سوادتر بودند، الفبای فارسی و عدد نویسی را می آموختند. نمونه آن مکتب خانه ملامرزبان از پیشگویان زرتشتی کرمان دوره قاجار و دیگر مدرسه نویناد جمشیدی کرمان بود که در سال ۱۲۹۵ خورشیدی به یاری جمشید جهانگیر در نیایشگاه زرتشتیان کرمان گشایش یافت. این مدرسه رایگان بود و ۲۰ تا ۳۰ دانش آموز و یک معلم به نام خدایار خسرو داشت که با ترکه ای انار در دست کلاس را اداره می کرد و بزرگترها به کوچکترها درس یاد

بیرون دروازه ناصریه از آن ارباب شهریار خدابخش، از زمین های ارباب گشتاسب دینیار آغاز شد و در سال ۱۲۸۵ خورشیدی گشایش یافت. این مدرسه یک کلاس ابتدایی و 6 کلاس اصلی داشت که شاگردان هر کلاس پس از دادن

بنای دبیرستان پسرانه ایرانشهر کرمان، در سال ۱۲۸۲ خورشیدی، ده سال پس از ورود ارباب کیخسرو شاهرخ از هندوستان به کرمان، با نام (مدرسه بزرگ ملی)، برای پسران زرتشتی کرمان، به یاری ایشان و دیگر همکیشان زرتشتی، بر روی زمینی در

بشریت تن یگانه ای است و همه در میراث های مدنی و فرهنگی هم شریکند. تمدن بشری حاصل کار مشترک همه جامعه بشری است.

ما ایرانی ها خرسندیم که چنین درکی را ذاتی فرهنگ خود می دانیم. صدها سال پیش از این فرهنگساز بزرگ ایران سعدی شیرازی این اندیشه را چنین بیان داشته است:

بنی آدم اعضای یک پیکرند

که در آفرینش ز یک گوهرند

چو عضوی ببرد آورد روزگار

دگر عضوها را نماند قرار

اگر چه امروز در این دیار نه از عظمت و رحمت کوروشانه خبری هست و نه عشق حافظانه و خرد خیامانه مجوزی درخور برای نمودن خود دارند، اما، میراث داران تاریخ زنده اند. انسان ایرانی زنده است. حتی اگر برای من و چون من کسانی فرصت سلام دوباره به آفتاب آزادی و عزت انسانی کم باشد، آن آفتاب به انسان رنجدیده این دیار سلامی دوباره خواهد گفت. این انسان اگر چه زیر فشار روزگار از بروز ظرفیت های خویش محروم شده است اما این توان را دارد که دوباره پیا خیزد.

در ادبیات کمتر ملتی در جهان می توان آن اندازه عشق به عدالت را دید که در ادبیات ایران. فرهنگ ایرانی فرهنگی خیرخواه بوده است. این مردم قصد برده و بنده کردن کسی را نداشتند. رحم و مهر و عدالت و انصاف از ارکان بینش ایرانی بوده است. بر چنین فرهنگ نیکی ستم ها رفته است و می رود. فریاد ما از درد تهاجم برون و درونی بلند است. اما،

ایرانی با تن زخمی خود دگر باره پیا خواهد خواست و نشان خواهد داد که در بند کردن و در بند نگهداشتن او ناممکن است. هر ایرانی می تواند رستمی در خود داشته باشد و به هنگام نبرد با سپاه تاریک اندیشان بغرد که:

چرخ بر هم زرم ار غیر مرادم گردد

من نه آنم که زبونی کشم از چرخ فلک

ایرانی از اسارت بیزار است، حتی اگر مهاجم به نام خدا و برای خدا بر آزادی او بتازد:

که گفت برو دست رستم ببند

نبندهد مرا دست چرخ بلند!

لیست برگزیدگان را با منشور کوروش بزرگ آغاز و با شعر عمر خیام به پایان می بریم:

گزیده منشور کوروش

((... آنگاه که بدون جنگ و پیکار وارد بابل شدم، همه مردم گام های مرا با شادمانی پذیرفتند. در بارگاه پادشاهان بابل بر تخت شهریاری نشستم، مردوک خدای بزرگ دل های پاک مردم بابل را متوجه من کرد... زیرا من او را ارجمند و گرامی داشتم. ارتش بزرگ من به آرامی وارد بابل شد. نگذاشتم رنج و آزاری به مردم این شهر و این سرزمین وارد آید. وضع داخلی بابل و جایگاه های مقدسش قلب مرا تکان داد... من برای صلح کوشیدم. من برده داری را برانداختم، به بدبختی های آنان پایان بخشیدم. فرمان دادم که همه مردم در پرستش خدای خود آزاد باشند و آنان را نیازارند. فرمان دادم که هیچکس

اهالی شهر را از هستی ساقط نکند. مردوک خدای بزرگ از کردار من خشنود شد... او برکت و مهربانی اش ارزانی داشت.

ما همگی شادمانه و در صلح و آشتی مقام بلندش را ستودیم.

من همه شهرهایی را که ویران شده بود از نو ساختم. فرمان دادم تمام نیایشگاههایی را که بسته شده بود، بگشایند. همه خدایان این نیایشگاه ها را به جاهای خود بازگرداندم. همه مردمانی را که پراکنده و آواره شده بودند، به جایگاه های خود برگرداندم و خانه های ویران آنان را آباد کردم.

همچنین پیکره خدایان سومر و اکد را که نبودید بدون واهمه از خدای بزرگ به بابل آورده بود، به خشنودی مردوک خدای بزرگ و به شادی و خرمی به نیایشگاه های خودشان بازگرداندم، باشد که دل ها شاد گردد.

بشود که خدایانی که آنان را به جایگاه های مقدس نخستین شان بازگرداندم، هر روز در پیشگاه خدای بزرگ برایم زندگانی بلند خواستار باشند...

من برای همه مردم جامعه ای آرام مهیا ساختم و صلح و آرامش را به تمامی مردم اعطا کردم...))

ما تقدیم این بزرگان می شود:

پنج ستاره اول:

کوروش --- کشورداری و سیاست

زرتشت ---- ایدئولوژی و مذهب

ابوعلی سینا ---- علم و فلسفه

حافظ ---- ادبیات و هنر

فردوسی ---- فرهنگ و تاریخ

پنج ستاره دوم:

داریوش --- کشورداری و سیاست

مزدک ---- ایدئولوژی و مذهب

رازی ---- علم و فلسفه

مولوی ---- ادبیات و هنر

خیام ---- خرد

مائیم و می و مطرب و این کنج خراب

جان و دل و جام و جامه در رهن شراب

فارغ ز امید رحمت و بیم عذاب

آزاد ز خاک و باد و از آتش و آب

رندی دیدم نشسته بر خنگ زمین

نه کفر و نه اسلام و نه دنیا و نه دین

نی حق نه حقیقت نه شریعت نه یقین

اندر دو جهان کرا بود زهره این

فردوسی فرد نخست تاریخ ایران

کدام یک از این ده تن می تواند فرد

نخست شناخته شده و بزرگترین چهره

تاریخی ایران باشد؟ من در اندیشیدن

به این موضوع نتیجه گرفتم که باید

بین بزرگترین شخصیت و بزرگترین

کار و تاثیر تفاوت قایل شد. بزرگترین شخصیت تاریخ ایران به نظر من کوروش هخامنشی است، هم به دلیل عظمت کارهایی که انجام داد، و هم به دلیل عظمت شخصیت او به ویژه ملایمت متمدانه و رحم و مروت این انسان، توجه عجیب او به اهمیت صلح و شادی و امنیت و رفاه در جامعه، گشاده نظری وی در برخورد با ادیان و مذاهب گوناگون و مردمان سرزمین های مختلف و آفریدن یک نمونه جدید در کشورداری بر اساس نوعی رعایت حقوق بشر و گرامیداشت خرد و خردمندان به او چنان برجستگی می دهد که در جهان باستان همتایان کمی می توان برای او پیدا کرد. کوروش کسی بود که به دلیل کارهای نیکش، بدون آن که خود ادعایی داشته باشد، مقام مقدس یافت. فریدون و کیخسرو، بهترین و محبوب ترین شاهان افسانه ای ایران، تصویرهایی از کوروش هخامنشی هستند. خصوصاً کیخسرو در شاهنامه تصویر ایدآلیزه شده کوروش است و مرگ شگفت انگیز او نیز یادآور مرگ اسرارآمیز کوروش است.

اما بزرگترین تاثیرگذار در فرهنگ و زندگی مرم ایران فردوسی است. زبان

و تمیز گذاشته روی برنج قرار میدادند بوی خوش برنج دم سیاه که گاهی وقتها دودی آن را میخردند ذائقه را تحریک میکرد.

سبزی آش و قورمه سبزی و سبزی خوردن و کاهو و اسفناج فراوان هم شسته و آماده میشد. مقداری از اسفناج ها می جوشانند و با آن بورانی درست میکردند. بقیه اسفناج ها مخصوص آش رشته بود یکی قورمه سبزی را ساطوری میکرد دیگری سبزی آش را خرد میکرد خلاصه هرکس گوشه ای از کار را میگرفت تهیه رشته آشی نی ریز خود حکایتی داشت پس از

آماده شدن خمیر، چونه میگرفتند و چونه ها را در پشت سینی های بزرگ مسی با وردنه صاف میکردند لابلای آن آرد می پاشیدند و بعد یکی از خانم ها شروع به بریدن رشته ها میکرد اینکار تخصص لازم داشت چون می بایست مراقب باشی همه یک اندازه نازک باشند بهم نجسبند و برای حفظ پاکی و تمیزی سفرهای بزرگ سفید رنگ را به روی زمین پهن میکردند کاردهایی را که با آن رشته میبردند هم خاص بود پس از بریدن خمیرها رشته را پهن میکردند که هوا بخورد و بهم نجسبند. سمنو پختن هم که از قبل گندم را میخردند و پاک میکردند

خیس میکردند و به کناری می گذاشتند تا سبز شود و روز موعود شروع به کوبیدن آنها در هاون های سنگی بزرگ میکردند و سپس با دست جوانه های له شده را محکم فشار میدادند تا شیره آن خارج شود سپس آنرا می جوشانند و مرتب هم میزدند که تا کم کم سمنوی خوشمزه رخ بنماید. ماهی دودی که ممولا از خیابان منوچهری خریده میشد و کوزه گلی کوچک که پر از آب گورا و خنک میشد و روی در آنرا نارنج می گذاشتن قبل از سال تحویل همه ما با لباسهای نو و کفش نو و خوشحال به طرف خانه مادر بزرگ میرفتیم بوی

اسپند و کندر از فاصله دور به مشام میرسید. بوی خوراکیها فضای خانه را معطر میکرد کم کم همه وار د میشدند. رادیو روی طاقچه اتاق روشن بود مامنتظر بودیم که صدای در کردن توپ رابشونیم و دعای تحویل سال که بزرگترها اوستا میخواندند. ولی توجه ما فقط به گرفتن عیدی بود که معمولا اسکناس های ده، بیست و پنجاه ریالی بود. پس از سال تحویل، آینه گلاب، خوردن فالوده باعطر گلاب، مزه زندگی راشیرین میکرد بزرگترها دست به جیب میشدند و عیدی میدادند. خانمها سفره سفید برودیدوزی مامان بزرگ را روی زمین می انداختند

بشقاب های چینی گل سرخی مسعودی چیده میشد، آش رشته، سبزی پلو و ماهی، قورمه سبزی با ماست و پنیر و سبزی و نان سنگک تازه روی سفره گذاشته میشد. دیدن آن منظره هنوز در خاطرم زنده است، ای کاش به آن دوران برگردیم و همه فامیل گردیم. آیم و نوروز دیگری راجش بگیرییم.

نوروز بر همه فرخنده و سفره دلناتن
پراز مهر و عشق و محبت باد.

ده تن از بزرگترین چهره های تاریخ ایران

از: امیر مومینی، گردآورنده:
منوچهر مبارکه

گاه می شنویم که در کشوری بر سر تعیین پنج یا ده نفر برجسته ترین شخصیت های تاریخ آن کشور نظر خواهی می شود و کسانی به عنوان برگزیدگان مردم معرفی می شوند. چند ماه پیش این کار در انگلستان انجام گرفت و اخیرا در آلمان. انگلیسی ها با گزیدن چهره هایی چون ویلیام شکسپیر و چارلز داروین، لیست پرافتخاری را به نمایش گذاشتند. در آلمان، در لیست برگزیدگان تاریخ این کشور، کسانی چون لوتر و مارکس و اینشتین جای دارند که هیچ کسی در برجستگی جهانی و تاریخی آنان شک نمی کند.

اینان همه تاریخ سازان بزرگی بوده اند که به همه بشریت متعلق هستند. ما می توانیم به ارواح انسان تا مقام چنین فرزانه گانی بر خود ببالیم. اینان نماد و نمودار انسان کوشنده و آفریننده هستند و باید ارجشان نهاد و سرمشق

شان کرد. البته در این لیست ها ممکن است کسانی هم باشند که با همه مطرح بودن شان به دلیل شرایط روز انتخاب شده باشند و جای واقعی شان آن جا نبوده باشد. این مساله برای خود رای دهندگان هم احتمالا روشن است. گزینش شخصیت های برجسته تاریخ یک کشور می تواند کمک کند تا تصویر فشرده مردم از تاریخ کشور خود تکمیل شود.

فکر کردن در باره این افراد نوعی مرور تاریخی و ارزش شناسی کار و پیکار انسانهای یک کشور است. در واقع افرادی که به این گونه گزیده می شوند مردمان یک سرزمین را در

عرصه های گوناگون فکری و عملی نمایندگی می کنند و می توان گفت سران واقعی آن مردم هستند. به هنگام اندیشیدن در باره این بزرگان انسان به خود نیز می اندیشد و خویش را در میراث آنها شریک می یابد. آنها میراث بزرگ بشریت هستند و باید

سرمشق ما باشند. به هنگام چنین انتخابی ما مجددا تاریخ خود را مرور می کنیم و دانسته های خویش را بازبینی می کنیم و گسترش می دهیم. یک گفتگوی همگانی در سطح جامعه پیرامون چنین موضوعی می تواند نزدیکی های بسیاری پدید آورد و به بررسی همگانی بسیاری از رویدادهای مهم تاریخی بدل گردد.

و اما، کدامین کسان می توانند آن پنج تن و یا ده تن بزرگترین های تاریخ ایران باشند؟ کدامند پنج ستاره، یا ده ستاره از همه درخشان تر در آسمان تاریخ ایران؟ این را یک همه پرسی می تواند مشخص کند. با این همه، من بعنوان یک شهروند ایرانی ذهن خودم را متوجه تاریخ کشورمان کردم و پیشاپیش به ده تن به عنوان بزرگترین های تاریخ ایران رای دادم تا تکلیف خودم را روشن کرده باشم و در مقابله با کسانی که مردم کشورم را تحقیر می کنند عظمت این مردم را یادآور شوم. وقتی این گزینش را با چند تن از

دوستانم در میان گذاشتم از این کار استقبال کردند. اغلب آنها در این گزینش با من هم نظر بودند. دوستان توصیه کردند که من این موضوع را طرح کنم. من خود نیز به همین نتیجه رسیدم و فکر کردم که شاید این کار انگیزه ای شود تا هم میهنان دیگری هم شروع کنند به رای دادن و رای گرفتن در این باره، و در این روزگار رای دادن های زورکی به آدم های الکی، رای های اختیاری به برجستگان واقعی داده شود.

من می خواستم ده تن بزرگان تاریخ این کشور را برگزینم، اما نتوانستم یک جا این کار انجام دهم. پس به تفکیک عرصه ها دست زدم. در پنج عرصه ای که در نظر گرفتم پنج شخصیت نخست را به آسانی انتخاب کردم. اما گزینش پنج نفر دوم کاری طولانی را منجر شد. به ویژه در عرصه سیاسی کار دشوار بود و سه ماه طول کشید تا من به نتیجه برسم. من مجبور شدم یک بار دیگر به کارنامه کسانی چون داریوش، انوشیروان، بزرگمهر،

رستم فرخزاد، بابک خرمدین، نظام الملک، شاه عباس اول، امیر کبیر و محمد مصدق رجوع کنم و این شخصیت ها را با هم مقایسه کنم تا به نتیجه برسم. در عرصه سیاست روشنایی خورشیدوار چهره وزیران و سرداران در قیاس با چهره تاریک شاهان، من دادخواه را وسوسه می کرد که به آنان رای دهم. اما قضاوت بیطرفانه و سنجش تاثیر کار و کارنامه افراد مانع از دادن امتیاز می شد.

پس از گزینش، و قتی به لیست ده نفره نگاه کردم، به کار و پیکار انسان سرزمین خود درود فرستادم. در مقایسه با لیست های دیگر کشورهایی که لیست داده اند، سربلندانه گفتم که ما، انسان این سرزمین، سهم خود را ادا کرده ایم. ما فرزندان کوروش و کاوه به سهم خود حرفی برای گفتن داشتیم، و حرف هایی برای گفتن خواهیم داشت. ما نه در صدد اثبات برتری خود بر کسی هستیم و نه برتری کسی بر خود را می پذیریم. ما بخشی از عظمت بشری هستیم.

بهار:

از: فریده غیبی

برخیز که میرود زمستان

بگشای در سرای بستان

نارنج و بنفشه در طبق نه

منقل بگذار در شبستان

برخیز که باد صبح نوروز

در باغچه میکند گل افشان

حاموشی بلبلان مشتاق

در موسم گل ندارد امکان

آواز دهل نماند

در زیر گلیم عشق پنهان

بوی گل بامداد نوروز

و آواز خوش هزارستان

نوروز در انبان تاریخی خودش هزاران

قصه و خاطره دارد؛ یادهای تلخ

وشیرین خوب و بد زشت و زیبا و همین

ها ست که دنیا را به نظرم زیباتر

میکند؛ این یاد مانده ها هر کدام

داستانی است شنیدنی که کهاگاهی

دیده میشود دوستان در گرد هماییها

نقل میکنند و شیرینی ان خاطرات تا

مدتها در ذهن می ماند.

منهم دلم می خواهد که نگاهی گذرا

به دوران نوجوانی خود بیندازم واز

نوروزهای ان زمان بگویم .

هنوز هم وقتی صدای پای بهار و نوروز

میاید دردلم قند آب میکنند و شور

و هیجانی بی اندازه در خود احساس

میکم.

به نظرم نوروز آن دوران رنگ و بوی

دگری داشت ولی این بدین معنا نیست

که در این دوران از اهمیت نوروز

کاسته شده است، نه، بلکه ما بزرگ

شده ایم ونمی خواهیم احساس های

زیبای آن زمان را زنده نگه داریم

.در آن ایام در و دیوار برزن و خیابان

همه بوی گل میداد خصوصا مناطقی

که زرتشتیان در انجا ساکن بودند به

خاطر باور این که روح و روان

در گذشتگان در ایام نوروز به خانه

باز میگشت همه سعی میکردند پلشتی

و ناپاکی را بیرون بریزند و جای آن

خوشبویی و پاکی را مهمان منزل های

خود کنند.

از اول ماه اسفند و یا شاید ار

پانزدهم بهمن تدارک

نوروزی شروع میشد من

هنوز هم صدای آرام

آب شدن برفها و یخ ها

را میشنوم و صدای

پرواز پرنده های

مهاجر را می شنوم

و دگرگون شدن

طبیعت را در

جان خود احسا

س میکنم.

صدای سبزی فروشهای دوره گرد که

سبزیهای نورسته و تازه را در دسته

بندیهای کوچک در یک ارابه دستی

به خریداران عرضه میکردند بوی

خوش نعنا و ترپچه نقلی، تره های

کوچک باریک، ریحون شویدوسایر

سبزیجات و رایحه خوش آنها فراموش

نشدنی است. صدای آب حوضی ها

که در کوچه ها و خیابانها فریاد میزدند

(آب حوضی ؛ قالی زیلو می شوریم

شیشه پاک میکنیم باغچه بیل میزنیم

گل میکاریم) و از این قبل خدمات که

برای نظافت شب سال نو مرسوم بود

را عرضه میکردند. وانت بارهایی که

گلگهای بنفشه زیبا و رنگانگ رابه دم

خانه ها می آوردند تا خریداران مشتاق

به راحتی بتوانند برای آراستن باغچه

های خود از آنها گل خریداری کنند.

صدای دلنشین زنگ شترها که بار

کود داشتند و شتربان فریاد میزد کودیه

کود باغچه و مردهای خانه بیرون

مآمدند و برای باروری بهتر و زیباتر گل

و گلدان هایشان از آنها خرید

میکردند.

در خانه مادر بزرگم که فاصله چندانی

بما نداشت غوغای نووزی بر پا بود

همه خانم ها خاله جان و عمه جان

زندایی ها به کمک می آمدند تا هرچه

زودتر همه کارهای پیش درآمد

بخوریم همچنین داربست زیبایی از

درخت رز داشت که انگورهای ریش

بابا خوشمزه ای را بار میداد. دو

گلدون بزرگ سفالی در دو طرف

حیاط داشت یکی یاس سفید بود

و دیگری همیشه بهار و دیوارها همه با

گلگهای پیچ امین الدوله تزین شده بود.

هنوز هم میتوانم تصور کنم و بوی

خوش آنها را حس کنم از دیگر

چیزهایی که آماده میشد بیرون آوردن

تخت چوبی بود و گذاشتنش در گوشه

حیاط و روی انرا با یک قالی می پو

شاندند تا اگر هوای نوروزی مساعد بود

مهمان ها بتوانند در بیرون بنشینند واز

لطافت هوای نوروزی لذت ببرند

و خدا خدا میکردند که دیگر باران

و برف نیاید و شیشه ها و حیاط تمیز

و پاکیزه بمانند. مادر بزرگم یک

سماور روسی بزرگ داشت که ذغالی

بود و باور داشت چای که روی این

سماور دم میکشد مزه و طعم دیگری

دارد، خصوصا چای هایی را که در

میان گلگهای بیدمشک میگذاشت و در آن

قوری بزرگ شاه عباسی خوشگل دم

میکرد، طعم بی نظیری داشت و همه

معتقد بودند که چای مادر بزرگ مزه

دیگری دارد واز نوشیدنش لذت می

بردند. سینی زیبای مسی کار مسگر

های هنرمند کرمانی، استکان های

گردن باریک و نلبکی خوشگل

و قندان نقره تزین بخش گوشه اتاق

میشد. قلقل آبجوش سماور همه را به

نوشیدن یک چای تازه دم و خوشمزه

دعوت میکرد. مادر بزرگ (ظروف

نقره، پیش دستی ها، شیرینی خوربها

و انگاره ها) را درون پارچه های سفید

می گذاشت و آنها را با دقت درون

چمدان مخصوص نقرهها نگهداری

میکرد و هر سال عید آنها را بیرون

میآورد با خاکستر میساید تا سیاهی ها

زودوده شود و ظروف نقره جلا پیدا

کند و آنها را آماده میکرد تا برای

پذیرایی از مهمانها آماده باشند. در

چمدان دیگری سفره سفید زیبایی که

دور تا دورش برودری دوزی و

گلدوزی شده بود که کار دستی

مادر بزرگم بود. همچنین کتاب اوستا

و آیینه شمعدان های کوچک نقره،

قاب عکس اشوزرتشت، یک بسته

شمع، دستمالهای سبز با تار و پود

سبزرنگ، سکه های نقره قدیمی

احمدشاهی چند نوت (اسکناس)

سبز گلابدان نقره و سرمه دان نقره

، قرقره و سوزن با نخ سبز، قند سبز

کوچک، دو سه تا مفرشو (کیسه های

کوچک و زیبای که به شکل دایره

است) سبزرنگ محتوای چمدان بود

که از آن وسایل فقط برای مراسم شاد

مانند سفره هفت سین سفره مهرگان

و دیگر سفره های خوشی استفاده میشد

.البته چمدان دیگری داشت که

مخصوص وسایل مراسم خاص سفره

در گذشتگان بود. هر ساله رسم بر آن

بود که هرکس در خانه خود سفره

هفت سین می انداخت ولی سفره

اصلی و اساسی در منزل مادر بزرگ

بود. همه از روز قبل تدارک میدیدند

کماچ چنگمال و فالوده مروراید آماده

میشد برنج را در لگن مسی می شستند

و خیس میگذاشتند و یک گلوله بزرگ

سنگ نمک را درون پارچه سفید

آیین نوروز نشان وحدت ملی، همبستگی منطقه ای و اعتبار جهانی آداب و رسوم و

باورهای دینی و فرهنگی هر ملتی گنجینه هویت آن ملت است.

از: بیژن ارزانی بیرکانی

فرهنگ کهن و درخشان ایران زمین سراسر از گنجینه های گرانبهایی است که ریشه در روح و اخلاقیات ظریف ایرانی دارد. آیین نوروز یکی از جشنهای بسیار کهن جهان بشری . جاودانه ترین و استوارترین یادگار فرهنگ و تمدن ایرانی و از مظاهر اجتماعی آن است که سهمگین ترین حوادث و امواج روزگار، از حمله اسکندر مقدونی و تا غارت تازیان و ویرانی مغولها و تا تارها و به طبع یورش و تهاجم فرهنگی آنان نتوانست آنرا از پای درآورد . زیرا آیینی است به درازای تاریخ بشری ، این گفته (ولتر) که می گوید:

"یک ملت نه به قدرت نظامی او، بلکه به درخشندگی فرهنگ و قانون هایی است که دارد. فرهنگ ایران گنجینه زوال ناپذیری است که از دستبردها مصون مانده است."

در قسمتی از نامه ای که ناپلیون بناپارت به فتحعلی شاه قاجار می نویسد می گوید: "زمانی که کورش بزرگ در ایران روش استواری را برای حکومت و نظام بنیاد نهاد که بعد ها دیگر دولتهای بزرگ جهان از آن سرمشق گرفتند ، اجداد ما هنوز در جنگلها و بیابانها زندگی می کردند."

درباره چگونگی پیدایش نوروز گروهی از اندیشمندان معتقدند نوروز ، روز آفرینش آدمی به زمین است . برخی دیگر از پژوهشگران بر این باورند که آیین نوروز را "جمشید" پادشاه کیانی بنیاد نهاده است که بعضی آن را نوروز جمشیدی نیز

مینامند در این خصوص فردوسی در اثر جاودانه خود شاهنامه می فرماید:

چو خورشید تابان میان هوا

نشسته برو شاه فرمانروا

جهان انجمن شد بر تخت اوی

فرمانده از قره بخت اوی

به جمشید بر گوهر افشاندند

مر آتروز را روز نو خواندند

سر سال نو، هر مزو فرودین

بر آسوده از رنج تن دل زکین

چنین جشن فرخ از آن روزگار

بمانده از آن خسروان یادگار

حکیم عمر خیام در نوروزنامه خود درباره این جشن می نویسد:

سبب نام نهادن نوروز از آن بوده است

که آفتاب در هر ۳۶۵ شبانه روز و ربعی

به اول دقیقه حمل بازآید» برابر شدن

روز و شب در اول فروردین ماه» و

چون جمشید آن روز رادریافت آن را

نوروز نام نهاد و جشن آیین آورد و

پس از آن سایر پادشاهان ایرانی و

مردمان به او اقتدا کردند و عالمیان را

خبر دادند تا همگان آن را بدانند و آن

تاریخ را نگاه دارند و گفته اند که آن

روزیست که جمشید مردم را بشارت

دادی به بی مرگی و تندرستی و

آموزندگی.

ایرانیان باستان بر این باورند که یکی

از بهترین سرزمین هایی که خداوند

خلق کرده ، سرزمین ایران است . پس

به شکرانه این نعمت بزرگ و باروری

آن اقدام به ستایش و تجلیل از

پروردگار خود در قالب جشن می

کردند که نمونه بارز آن جشن جاودانه نوروز است.

زایش طبیعت و حیات دوباره زمین که

منشا تفکر فناپذیری و میل اعتقاد به

جاودانگی انسان بود، باعث پیوند

جشن نوروز با باورهای دینی ایرانیان

گردید . در باور ایرانیان باستان چند

روز مانده به پایان سال روح اموات و

نیاکان آنها برای سرکشی و عیادت

بازماندگان به زمین خواهند آمد تا از

پروردگار در سال جدید برای

نیکبختی و سعادت آنها دعا کنند ، از

اینرو بازماندگان به تمیز کردن محل

زندگی و اطراف آن می پردازند. لباس

نو می پوشند و به عطرآگین کردن

خانه خود می پردازند و با جشن و

سرور به استقبال روح نیاکان خود می

روند تا جشنودی مهمانان گرامی فراهم

گردد.

آیین نوروز می تواند زبان همدلی و

همبازی ملتها باشد. این زبان همدلی

باعث گستردگی نوروز از شبه قاره

هند تا آسیای میانه و از افغانستان تا

ترکیه، عراق مصر و در بعضی دیگر از

نقاط دنیا گردیده

است ، بر این

اساس می توان

نوروز را «جشن

ملل» نامید. نوروز

می تواند

همبستگی منطقه

ای را برای ایران

به ارمغان آورد.

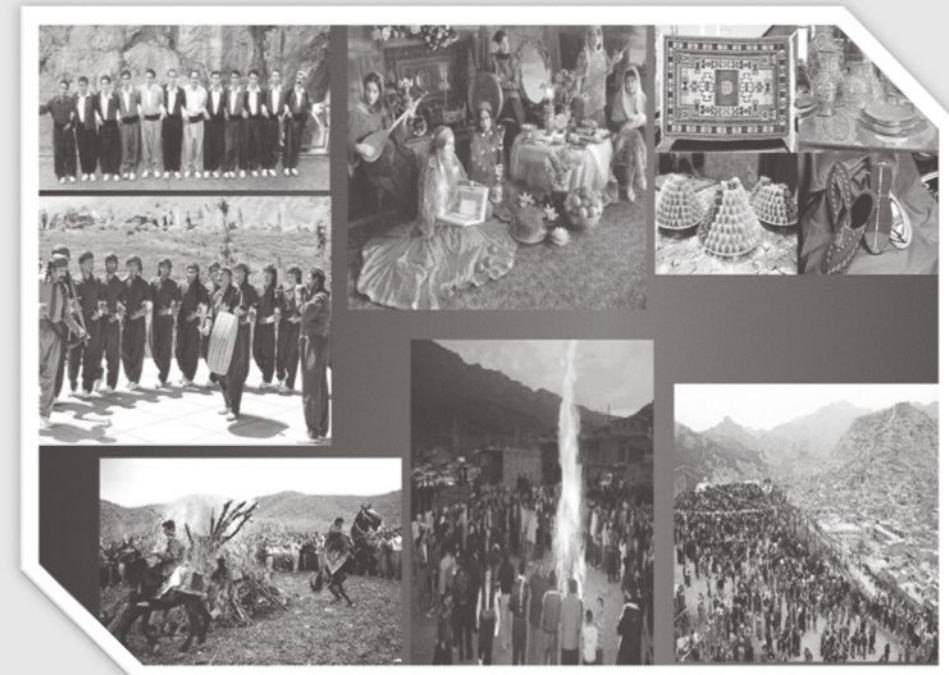
در پیام جمشید جم و دعوت وی هویدا است این پادشاه ملل را فارغ از نژاد رنگ ، قبیله، دین و مذهب به این جشن فرا می خواند. وی در دعوت خود نامی از قوم و نژاد و دین خاصی نمی برد. سخن از این نیست که نوروز متعلق به من ، قوم من است زیرا نفس و ماهیت نوروز مبتنی بر کثرت گرایی ، تساهل و تسامح است. و بر این اساس ، می توان گفت : نوروز اولین تفکر و ایده گفتگوی تمدنها، اقوام و ادیان در جهان است.

تنوع و گوناگونی اقوام ایران نشان از باورها و عقاید مختلف آنان دارد. آنچه این تنوع در این گستره پیوند زده است ، آیین نوروز است . آیین نوروز نقطه تلافی و صحت اشتراک اقوام گوناگون و ابراز « وحدت ملی» در طول اعصار بوده است. نوروز یعنی زدودن کین و حسد و تولیدکننده مهر و خرد است. نوروز پیکار با پلیدی جهت اجرای عدالت است. در ذات و جوهره آیین نوروزی و هدف آن صلح میان ملتهاست و بدینگونه همانند « صلح بان» جامعه جهانی عمل می

کند و این خود خبر از آمادگی لازم برای عالمگیر بودنش می دهد و این ناشی از فروغ اندیشه و بینش این آیین است.

آیین نوروز پیوند ما به ریشه های گذشته مان است . در رهگذر تاریخ هیچ جشنی را نمی توان سراغ گرفت که ویژگیها نوروز را داشته باشد. نوروز در ذات خود 3 اصل و کارکرد مهم دارد و آن شادمانی ، آبادانی و آزادی است که همواره با تباهی و پلیدی و ویرانگری در ستیز است.

نوروز تجلی بخشترین « سفیر فرهنگی ایرانیان در طول روزگاران بوده است . نوروز گرنامه ترین هویت فرهنگ و تمدن به جای مانده بر صفحات تاریخ ایران زمین است و « حس و حلقه تعلق» اقوام آن به این سرزمین اهورایی است . این آیین رسالت بزرگی را بر دوش فرد فرد ایرانیان جهت حفظ و گسترش و انتقال این امانت تاریخی و سند هویتی به نسلهای بعدی گذشته است.

سرپرستی کارهای داخلی آدریان را بر عهده داشتیم و در کنار آن، کارهای پژوهشی و همکاری در تدوین کتاب های آموزش دین زرتشتی سه سال دوره دبیرستان را نیز انجام داده ام".

از ایشان میپرسم که چه کسانی موبد و چه کسانی موبدیار نامیده میشوند؟

واژه موبد برگرفته از واژه «مگویتی» اوستایی است یعنی کسی که نگهبان

"بنا به تشخیص انجمن موبدان تهران هشت نفر از بانوانی که دوره های آموزشی را گذرانده بودیم (5 نفر از تهران، 2 نفر از یزد و 1 نفر از کرمان) طی مراسمی به مقام موبدکاری رسیدیم. بعد ها خانمی از کانادا که ایشان هم آموزش های دینی را نزد پارسیان هندوستان فراگرفته بودند نیز به ایران آمدند و پس از گذراندن

نیست. در اوستای هفتن یشت آمده است: «این زمین را با زنانی که بر روی آن زندگی می کنند می ستایم - ای اهورامزدا ما میستایم زنانی را که در اثر درستکاری و راستی نیرومند شده اند.» تا چند سال قبل نبود بانوان در جایگاه موبد زرتشتی به منزله یک نیاز دیده می شد. چون اگر ما به تساوی زن و مرد باور داریم پس چرا خانم ها

ای داشت که نشان از اهمیت این کار جسورانه بود".

مهمترین پیام اشوزرتشت چیست؟

"مهمترین پیام اشوزرتشت خردورزی، پابندی به قانون اشا (راستی و درست) است و اینکه خوشبختی از آن کسی است که خواستار و سبب خوشبختی دیگران باشد که این نهایت انسان بودن است".

بانو موبدیار میترا مرادپور همواره در مراسم گوناگون زرتشتیان شرکت دارد و مراسم دینی را بجا می آورد. ایشان نمونه برابری زن و مرد در دین زرتشتی و وجودشان باعث افتخار ایرانیان مقیم خارج از وطن است.

در پایان از بانو موبدیار میترا مرادپور برای همکاری ایشان با ماهنامه زرتشتیان سپاسگزاری می کنم و برای ایشان آرزوی موفقیت و دیرزیوی داریم.

ایدون باد

ای مردم بیاید بهترین گفتار را به گوش هوش بشنوید و با اندیشه ی روشن به آن بنگرید و پیش از آنکه فرصت از دست برود هر مرد و زن باید به شخصه میان راه درست (مزدا پرستی) یا نادرست (دیو پرستی) یکی را بر گزیند، بشود که به یاری مزدا اهورا در گزینش راه درست کامیاب شوید.

گاتهای زرتشت سرود ۳۰ - بند ۲

ای خداوند خرد و ای امشاسپندان لطف و عنایت خویش را از ما دریغ مدارید تا در پرتو فروزگان راستی و پاکی، عشق بی آرایش و فروتنی و اندیشه ی پاک و نیروی معنوی کسب کرده وبا پرورش آن بر هواخواهان دروغ فیروز گردیم.

گاتهای زرتشت سرود ۳۱ - بند ۴

نوروز نیایش پارسی

خدا یا به نام تو امروز را	بیاریم آیین نوروز را
که بخشنده ی زشت و زیبا تو ای	خدا یا مرا بخش پندار نیک
توان برومند و کردار نیک	بزرگی و فرزادگی و ردی
مرا بخش اندیشه ی بارور	به تن تدرستی به گنجینه زر
به کار و به کوشش دلیر و نونند	در این گردش سال هنگام نیک
به آغاز نیک و به انجام نیک	که فردا نکوتر زدیروز باد

اشا کورش امیر جا هد

دانی و بزرگی است و منظور هر کسی است که دانای دین زرتشتی است. ولی هم اکنون کسانی که در خانواده موبدان دنیا آمده اند و پس از آموزش های لازم به کارهای دینی می پردازند موبد نامیده می شوند و کسانی که در دیگر خانواده های زرتشتی دنیا آمده اند و پس از آموزش های یکسان با موبدان، به انجام کارهای دینی می پردازند موبدیار نامیده می شوند. بنابراین پیام اشوزرتشت ارج و قدر هر کس به دانایی و پابندی او به قانون اشا و اصول انسانی است".

آیا شما اولین زنی هستید که موبدیار شده اید؟

آزمون های لازم به مقام موبدکاری رسیدند".

چه نوع از مراسم دینی را موبدان (موبدیاران) زن می توانند اجرا کنند؟

"همه گونه مراسم از جمله مراسم گواه گیری، سدره پوشی، گاهنبار، و مراسم درگذشتگان را همانند دیگر آقایان موبد می توانیم انجام دهیم و تفاوتی در این زمینه وجود ندارد".

نظر دین زرتشتی درباره زنان چیست؟ آیا مشکلات و سختی هایی در راه موبد شدن بانوان وجود داشته است؟

"در دیدگاه اشوزرتشت و پیام گات ها تفاوتی بین جایگاه انسانی زن و مرد

بزرگان به شادی بیاراستند

می و جام و رامشگران خواستند
چنین روز فرخ از آن روزگار
در شاهنامه نخستین شاه پیشدادی
کیومرث، گیومرث
(Gayomareta) ی اوستایی به چم
زنده ی میرنده است. پس او هوشنگ
شاه آتش را یافته و به کار برده و
نخستین جشن سده را برپا داشته،
وسپس پسراو تهمورث دیو بند، و پسر
تهمورث جمشید شاه بوده که نوروز
را پایه نهاده است. این دیدگاه شاهنامه
ای کم و بیش درازای زمان کوه نشینی
مردمان تا گروه بندی و کوچ کردن
آنان را از سرزمین های آباختری با
زمستانهای بلند و تابستانهای کوتاه به
سرزمینهای نیمروزی و سرانجام
زندگی روستایی با کشاورزی
و دامداری را نشان میدهد. این دوران
دراز زمانست که از دو میلیون سال
پیش زمان رده بندی شده ی سنگی
کهن (Paleolithic) و سنگی میانه
(Mesolithic) و سنگی نو
(Neolithic) و سرانجام تا ده
هزار سال پیش، فراسنگی (Upper
Paleolithic) رادرخود دارد. براین
پایه می بینیم که جشن سده ی زمان
هوشنگ شاه پیش از جشن نوروز که
در زمان نوه ی او جمشید شاه شناخته
شده، بوده است. از این دیدگاه بستگی
سده و نوروز نشان میدهد که این دو
جشن هر دو در گذشته های بسیار دور
پدید آمده اند که زمان درست آن
شناخته نیست.
با پیشرفت آریایی ها در سرزمین های
نیمروزی، سال آریایی ها از زمستان
بلند و تابستان کوتاه به سالی با تابستان
هفت ماهه و زمستان پنج ماهه درآمد
و این هنگامیست که آریاییان کشاورز
و دامدار رفته رفته شهرنشین میشدند.
در این دوران در هر دو نوشته های
اوستایی ایرانیان و سنسکریت ریگ
ودایی هندی، نشانه هایی از دگرگونی
سال ماهی کهن به سال خورشیدی
دیده میشود و بزرگداشت ایزدمهر با

پیشینه ای که داشته، به نام مهرگان
در شهریاری داریوش بزرگ در ماه
باغیادیش که مهرماه بوده و آغاز پاییز
است با شکوهی بسیار جشن گرفته
شده است.
باید یادآور شوم که میان باور های
مردم شناسی و رساورش درزیست
شناسی و داستانهای شاهنامه دو
گانگیها بسیار است. زیست شناسی
پیدایش آتش و کاربرد آن را به دو
میلیون سال پیش به زمان آدم ایستا
(Homo Erectus) میرساند و
کاربرد آتش، ساخت ابزار های
چوبی، استخوانی، و سنگی را رفته
رفته تا پانصد هزار سال پیش، همراه با
زبان گفتاگویی بسیار آوایی، با پیدایش
آدم دانا (Homo Sapiens) نشان
میدهد. پس باید پذیرفت که نوروز
جمشید شاه، پسر تهمورث و نوه ی
هوشنگ شاه، به راستی در زمانی بسی
کهن تر از تاریخ است.
بر پایه ی نام اوستایی جمشید که یم
ویونگه و با نام ودایی آن یکبست
میتوان گفت که این همسانی در زمانی
بوده است که آریاییان به راستی هنوز
به دو گروه هندی و ایرانی جدا نشده
بوده اند و یا اینکه جدایی های دراز
زمان روی میداده ولی همیشه همان
ریشه های داستانی نگاه داشته میشده و
با گویشهای دیگر میامیخته. آنچه این
گمان را پشتیبانی میکند اینست که
برخی نامها و افسانه های آریایی نشان
میدهند که باید دارای یک سرچشمه
ی یگانه باشند که در جدایی گروه ها
دگرگون شده و دوگانگی یافته اند.
نمونه ی روشنی از آن، داستان فریدون
و بخشیدن سرزمین های خود به سه
پسر خود، ایرج و سلم و توراست. نام
اوستایی فریدون Thraetaona پس
از کوچ به سرزمینهای نیمروزی و گرم
تر هنوز همانندی آشکاری با نام شاه
سکایی Targitaos، شاه سرزمینهای
آباختری سرد سیری نشان میدهد. آن
شاه نیز دارای سه پسر است به نامهای
Aropoxais، Lipoxais

Colaxais و با همان داستان بخشیدن
سرزمین ها به سه پسر خود و همین
همانگی را کریستین پژوهشگر
فرانسوی میان Targitaos و
هوشنگ شاه گمانیده چون نامخوان
اوستایی هوشنگ شاه Paradata با
واژه ی سکایی Paralatos همانندی
نشان میدهد.
نزدیکی کم و بیش همانگی دو نام
Thraetaona و Targitaos و
یکسانی داستان به اندازه ایست که
گویی یک داستان از یک سرچشمه
ولی به دو گویش به ما رسیده است.
سرانجام شایسته است کهن ترین
نوروز را، نوروزی که تاریخ کهن آن
538 پیش از مسیح، هنگامیست که
کوروش بزرگ پسر خود کمبوجیه را
در بابل، و در جشن نوروز با آیین بابلی،
شاه میان رودان نامید از یاد نبریم. نوروز
نیایشی سروده به پارسی سره رانیز برای
آنان که آلودگی زبان پارسی با تازی
را شایسته نمیدانند ارمغان میدارم.

آشنایی با یکی از نخستین موبدان زن

از: نسرين اردیبهشتی

در یکی از برنامه های مرکز زرتشتیان
بود که بانویی خوش چهره که با
صدایی بلند و رسا مشغول اجرای
مراسم دینی بود، توجه ام را جلب
کرد.

این بانو را نمی شناختم ولی از

لباس سر تا پا سفیدی که

بر تن داشت گمان

بردم که یک

نماینده دینی

است. پس از

اتمام

مراسم به

سراغش

رفتم و با

او گفتگو

کردم که

در زیر

می

خوانید:

موبدیار

میترا مرادپور

یکی از اولین

موبدان زن دین

زرتشتی است که

در تهران متولد شده

است.

او می گوید در خانواده ای که پدر و
مادر هر دو پایبند باورهای دین
زرتشتی و انجام مراسم و نگهداری
آداب و رسوم آن بوده اند بزرگ شده
است که این خود در تصمیم ایشان
برای انتخاب سمت موبدی بسیار موثر
بوده است. موبد میترا می افزاید که
پدر ایشان دکتر مرادپور اهل پژوهش
و مطالعه متون دین زرتشتی بود و

درباره تحقیقات خود همواره با
خانواده خود سخن می گفت و به این
ترتیب فرزندان از نوجوانی و در محیط
خانواده با باورها و آداب و رسوم دین
زرتشتی آشنا می شدند. موبدیار میترا
می افزاید: "تحصیلات دانشگاهی من
در رشته کتابداری است ولی بدلیل
علاقه به آشنایی بیشتر با پیام
اشوزرتشت در دوره های آموزشی که
توسط انجمن موبدان تهران در
زمانهای مختلف و با نام های گوناگون
از جمله دوره هیریدی و دوره های
دانشپایه تخصصی دین زرتشتی برگزار
شد، شرکت کردم و آنها را با
موفقیت به پایان
رساندم."

از موبدیار می
پرسم که
آیا فعالیت
های دینی
ایشان از
چه زمانی
آغاز
شده
است؟

"پس از
گذراندن
دوره های
آموزش دین
زرتشتی و به
پیشنهاد انجمن
موبدان تهران در
آدریان تهران به عنوان
پاسخگوی پرسش های دینی

آغاز به کار کردم. روزانه افراد زیادی
هم از ایرانیان غیر زرتشتی و هم از
دیگر کشورها برای آشنایی با دین
زرتشت و بازدید، به آتشکده تهران
می آمدند و پرسش های زیادی مطرح
میشد. این بازدید ها گاهی به صورت
فردی و گاهی گروهی برگزار می شد
. نزدیک به ۹ سال در آدریان تهران
پاسخگویی پرسشهای دینی و

نوروزگان خجسته باد

اشا کورش امیرجا هد

اکنون که شکوفه های خوشرنگ
بشکفته در آستان نوروز
مرغان به سپیده دم سرایند
آهنگ فرشتگان نوروز
انگار بهشت جاودانیست
آراسته باغبان نوروز
گویی که زبان آفرینش
گویا شده با زبان نوروز
نیکوست به یاد دوست بودن
بر شیوه ی باستان نوروز
بر دیده ی دوست روشنی باد
روشن تر از آسمان نوروز

جشن باستانی نوروز به درستی کهن ترین نشانه ی فرهنگ ایرانیست که با آغازین ترین رویدادهای تاریخ ایران و افسانه های پیش از تاریخ آمیخته است. پیوند نوروز با افسانه های کهن بنیادین باید چون یادکردی از یک دوران کهن آفرینش (پیدایش جهان) به ویناسش (پایان جهان) و سپس نو شدنی دیگر در دید گرفته و شناخته شود. بدینگونه نوروز به درستی نمونه ی روشنی از گردش دورانی (cyclic) آفرینش رادرنده ی

ویژه ی خود نشان میدهد که میتواند پاره ی کوچکی از انگاره ی امروزی استاینهارد (Steinhardt) در دانش بود (Physics) به شمار رود.

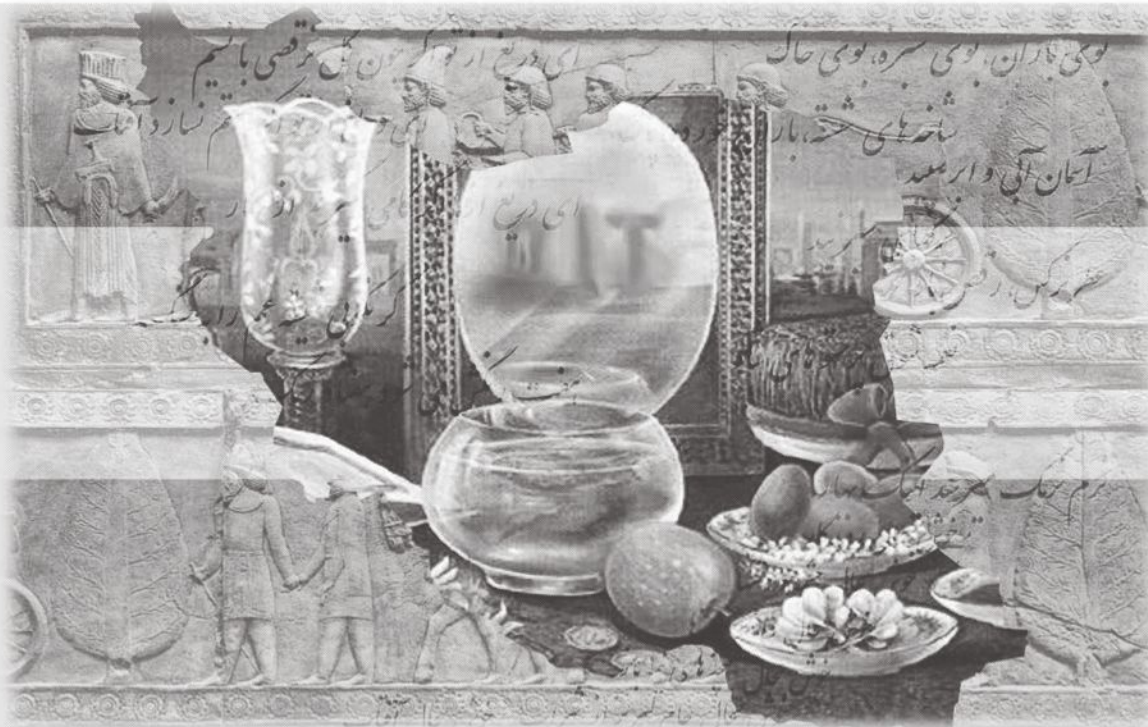
چون در باره ی نوروز سخن بسیار است و میدانم که بسیاری از گفته ها نوشته ها در این باره کم و بیش شناخته ی همگان میباشد، میکوشم نوروز را با برخی از ویژگی ها و نو یافته های آن زیر سه نامخوان برای خوانندگان باز گویم: نام نوروز، پیوند نوروز با برخی رویداد های تاریخی - افسانه ای، و پیشینه ی نوروز.

نام نوروز

دراوستا که ریشه ی فرهنگ ایران است، واژه ی نوروز نیست و به جای آن نام "همس پت میدیم" دیده میشود که به چم زمان میانه ی همسانیست و گویای همسانی و برابری روز و شب میباشد. آیین پایان سال و آغاز سال نو آیینی است بر پایه ی باور کهن مهری و سپس زرتشتی. این آیین دارای دو بخش است، در نخستین بخش باور بر آن بوده است که فرور هر های در گذشتگان به دیدار بازماندگان میانند. در باور زرتشتی فرور هر میتوان نیرویی خدایی و نامیرنده دانست. در باور کهن

همس پت میدیم را میسازند که زمان دیدار فرور هر های در گذشتگان است و پنج روز دیگر، از آغاز فروردین بخش دوم آیین نوروزیست و برای جشن نوروز به کار میرود. نام روز های ماه را در سروده ای آورده ام که آسان از بر میشود و در زیر میگنجانم: چو گویی هر مز¹ و بهمن² مبر آردیبهشت³ از یاد - سپس شهریور⁴ و آنگه سپنتا آرمذ⁵ خرداد⁶ - آرمذاد⁷ آید آنگه دی به آذر⁸ و آبان⁹ و خوراست¹¹ و ماه¹² و تیر¹³ و گوش¹⁴ از نیم یکم دریاد چو گرددی به مهر¹⁵ از مهر¹⁶ نیم

روز آغاز سال نو ویژه ی دیدار شاهنشاه با چهار گروه مردمان کشور، آتوریانان (موبدان)، ارتشتاران و دبیران، و ستر یوشان (دهگانان) و هوتخشان (پیشه وران) و سپس خویشاوندان شاه گردید. نام نوروز در روزگار ساسانیان به زبان پهلوی نوگ روچ و نوک روچ گفته شد که بر پایه ی نوروز نامه ی نامیده به نام خیام، نخست در دوران شاهنشاهی اردشیر بابکان بود. پیوند نوروز با رویدادهای بسته بدان در فرهنگ کهن ایرانی نوروز به مانند روزیست بخشیده از اهورا مزدا و بسیار گرامی شناخته شده است.

فرور هر ها در پایان هر سال به زمین میانند و ده روز از بازماندگان دیدن میکنند.

در گذشته های دور این دیدار در روز پایان سال انجام میگرفته است و اکنون تنها در پنج روز پایان سال که ششمین گاهنبار سالیانه ی زرتشتیست و به نام "همس پت میدیم" میباشد به انجام میرسد. چون هر سال زرتشتی دارای دوازده ماه سی روزه با نام های ویژه ۳۰ روز ماه میباشد و ۳۶۰ روز خواهد بود، پنج روز پایان سال با نامهای ویژه ی دیگری گاهان بار

دوم آغاز سروش¹⁷ و رشن¹⁸ و فروردین¹⁹، وهرام²⁰ است و رام²¹ و باد²² سپس با دی به دین²³ و دین²⁴ سر آید بیست و چهار آیین - پسانگه نامی از آرد²⁵ آیدو نامی هم از آشتاد²⁶ سر انجام آسمان²⁷ و زامیاد²⁸ و مانتر آسیند²⁹ میاید - که آنان را انارام³⁰ است هم پایان وهم بنیاد باید پذیرفت که با کوچ مردم آریایی از آبختر به نیمروز و در پیوند با یافته های رسدخانه ی زرتشت در سیستان که به گفته ای چهار هزار سال پیش میتواند بود، سال خورشیدی رفته رفته همگانی شد و جشن نوروز در پنج

برای نوروز بسیاری آیین های بزرگداشت به یاد فرور هر های در گذشتگان و ارجگذاری شکوهمند در دیدار شاهان نیز گفته شده است که شناخته ی همگان است. از پدیده های آفرینش و رویداد های ارزنده ی تاریخی که بدان روز وابسته شده اند چند تایی که ریشه دارتر هستند درخور بازگفت میباشد. نخست آفرینش جهان و سپس آفرینش نخستین زن و مرد (مشیا و مشیانه) میباشد که دارای بنیادی بسیار کهن شناخته شده اند. سپس آفرینش کیومرث و آغاز پادشاهی

اورا باید نام برد که در دوران پیش از تاریخ است. آیین خون سیاوش نیز که به دست افراسیاب تورانی کشته شده است و بستگی آن با نوروز به درستی روشن نیست درخور بازگفت میباشد. آن آیین، مانند آیین فرودک برای فرور هر در گذشتگان، گویا به ویژه در بلخ بزرگداشت شده و کم و بیش مانند سینه زنی و تن کوبی بوده است. کشته شدن افراسیاب نیز به دست کیخسرو به خونخواهی پدر خود سیاوش، به گفته ای در نوروز انجام میگردد. در گذشت کیخسرو نیز چنانکه گفته شده است در نوروز روی میدهد و از همه روشتر زاد روز پیامبر خرد مند ایرانی اشو زرتشت است در ششم فروردین که خورداد روز میباشد.

پیشینه ی تاریخی نوروز

هنگامی که به افسانه های آفرینش و پیدایش اندیشه و باورهای آدمی درباره ی جهان هستی و رویداد های کیهانی می اندیشیم، می بینیم آنچه از باورهای گفته و نوشته در دست داریم، با زمانهای آزموده شده در مردم شناسی و رساورش (evolution) نژاد آدمی، همسانی درستی ندارند. زمان پیدایش نوروز به درستی شناخته نیست. فردوسی نوروز را هنگام پادشاهی جمشید میدانند و میگوید:

به فر کیانی یکی تخت ساخت

چه مابه بدو گوهر اندر نشاخت

که چون خواستی دیو برداشتی

ز هامون به گردون برافراشتی

چو خورشید تابان میان هوا

نشسته براو شاه فرمان روا

جهان انجمن شد بر تخت او

فرمانده از فرّه بخت او

به جمشید بر گوهر افشاندند

مرآن روز را روز نو خواندند

سر سال نو هر مژ فرودین

بر آسوده از رنج تن، دل ز کین

فرهنگی، دینی، خبری، اجتماعی، پژوهشی و فرهنگی

- بهار ۳۷۵۴ زرتشتی ، ۱۳۹۵ خورشیدی و ۲۰۱۶ میلادی
- شمار: ۵ هزارتا
- سردبیر: مهرداد ماندگاری
- دستیار سردبیر: نسرين اردیبهشتی
- زیرنگر: گروه انتشار مرکز زرتشتیان کالیفرنیا و انجمن مدیران مرکز زرتشتیان کالیفرنیا
- زمان انتشار: هم اکنون هر ۶ ماه یکبار
- طراحی و صفحه آرای: مهران فلفلی
- تایپ: فریبا کیانزاد
- چاپ: LA WEB PRESS
- همکاران گروه انتشار: شهروز اش، موبد بهرام دبو، دکتر نیاز کسروی، نسرين اردیبهشتی و مهرداد ماندگاری
- دیگر همکاران که ما را در این شماره یاری داده اند:
- نسرين اردیبهشتی، فریده غیبی، اشا کورش امیرجا هد، پیام پورجاماسب، امیر مومبینی، شاهرخ کشاورزی، بیژن ارزانی بیرکانی، منوچهر مبارکه، آذر نورافروز
- با سپاس از تارنمای امرداد و ماهنامه فروهر
- ماهنامه زرتشتیان وابسته به مرکز زرتشتیان کالیفرنیا از همه نویسندگان نوشتار می پذیرد.
- نوشتارها میبایست با خط خوانا نوشته شده باشند.
- گروه انتشار در ویرایش و کوتاه کردن نوشته ها آزاد است و نوشتارهای رسیده بازگردانده نمی شوند.
- نگرها و پیشنهادهای نویسندگان در نوشته ها ، رای و نگر ماهنامه زرتشتیان و یا مرکز زرتشتیان نمی باشد.
- تلفن و آدرس دفتر ماهنامه:

Address: 8952 Hazard Ave., Westminster, CA 92683

Tel: (714)-893-4737

Fax: (714)-894-9577

Email: info@czcjournal.org

سخن نخست

با رسیدن نوروز باستانی و بهاران دل انگیز که یادآور آداب و رسوم کهن اهورایی است، دلپایمان را از غبار کینه و دشمنی می زداییم و مهر و دوستی جایگزین آن می کنیم. بیاد بیاوریم دوران دیرینه ای را که اجداد ما با برگزاری جشن بزرگ نوروزی و سایر مراسم باستانی چگونه توانستند از تلاطم امواج سهمگین زمان بگذرند که تا به امروز ما پس از گذشت سالیان دراز بار دیگر بتوانیم این مراسم کهن را برگزار کنیم.

برگزاری مراسم نوروزی و چیدن سفره هفت سین با کمک فرزندان و دلبندانمان برمهر و دلبستگی افراد خانواده ، می افزاید که آن سبب آرامش روح و روان و احساس امنیت می شود.

عیدی دادن هم یکی از سنت هایی زیبای نوروزی است. شاید بتوان بخشی از عیدی های گران قیمت و پر بهار را به نیازمندان و کانون هایی که به این گونه افراد کمک می کنند را به صورت دهش داده شود. با این کار نیک شما نه تنها به افراد محتاج کمک رسانیده اید بلکه دادن دهش را که در این مملکت و جامعه بسیار رواج دارد را به فرزندان خود یاد داده اید. ما در دورانی زندگی می کنیم که افراد پناهنده به مملکت های گوناگون بسیاریند. دعوت از تازه واردان به سر سفره هفت سین تان احساس پشتیبانی و دلگرمی است که این افراد را امیدوار و شادمان می سازد.

یکی دیگر از کارهای نیک این دوران احوالپرسی و دلجویی از بیماران و سالمندان است که موجب شادی روح و روان است.

در پایان آرزو دارم نوروزی که پیش رو دارید، آغاز روزهایی باشد که آرزو دارید.

نوروزتان پیروزو هر روزتان نوروز باد.

ایدون باد

از : نسرين اردیبهشتی

مرکز زرتشتیان کالیفرنیا از شما درخواست می کند که نوشتار ها ، فرتور ها (عکس) و پیشنهادهای خود را به نشانی info@czcjournal.org برای نشریه مرکز بفرستید. نوشتارها و فرتور های برگزیده با نام فرستنده چاپ خواهد شد. در تارنمای www.czcjournal.org میتوانید نشریه های مرکز زرتشتیان کالیفرنیا را ببینید.

ماهنامه زرتشتیان
آگهی می پذیرد
۷۱۴-۸۹۳-۴۷۳۷

درخواست یارانه پولی

از کسانی که خواهان پرورش و گسترش ماهنامه زرتشتیان کالیفرنیا در زمینه های فزونی شماره ، افزایش برگه ها و به سازی نوشتار هستند و توان دادن یاری های پولی دارند خواهشمندیم چک های یارانه ای خود را به نشانی مرکز زرتشتیان کالیفرنیا

8952 Hazard Ave, Westminster, CA, 92683

بفرستند و یا به یکی از شعبه های بانک "چیس" رفته یارانه خود را به شماره حساب 421-334675-6

بریزند.

California Zoroastrian Center

Zoroastrian journal

Chase bank

6-334675-421 Account #

مهرافزون- مرکز زرتشتیان کالیفرنیا

نیایش نو شدن سال نو

بنام اهورامزدا

اشویی خوشبختی است و خوشبختی از آن کسی است که خواهان خوشبختی دیگران باشد تو را ای اهورامزدا میپرستم که قانون اشا را بنیاد نهادی، آب ها و گیاهان و روشنایی را آفریدی و جهان و همه چیزها را نیک آفریدی، می ستایم روان یلان و پهلوانان و مردان و زنان نیک اندیشی که، با نیکی در برابر بدی ها بر می خیزند، می و زنان نیک اندیش و جاودانه را که همواره با منش پاک زندگی می کنند و همواره سود رسان می ستاییم مردان باشند.

همان شود که آرزو کردیم بشود که ما هم از پاکان و نیکان باشیم .
همازوریم ، همزور نیکوکاران بیم ، دور از گناه و گناهکاران بیم .
هم کرفه بسته کشتیان و نیکان و وهان هفت کشور زمین بیم .
دیرزیویم . درست زیویم . شادزیویم . تازیویم به کامه زیویم .
گیتی مان باد به کامه تن، مینومان باد به کامه روان .
همازوریم . همزور هماشویم . اشم وهو (تا سر)

ماهنامه زرتشتیان

نشریه گزرتشتیان کالیفرنیا

اندیشه نیک

گردار نیک

مقتدر نیک

نوروز باستانی خجسته پیروز باد

شماره ۲۷

The Zoroastrian Journal

نوروز ۳۷۵۴ زرتشتی ۱۳۹۵ خورشیدی ۲۰۱۶ میلادی